

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 253

Het geheim van den blinde

20 Cent

.... en keek hen beurtelings met z'n donkere oogen onderzoekend aan

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET GEHEIM VAN DEN BLINDE.

HOOFDSTUK I.

De Blindeman,

De lente had pas haar intrede gedaan en op veel schoone dagen waren weder uren van mist en regen gevolgd.

Reeds van den vroegen morgen af had een bruinachtige mist de straten van Londen gevuld.

Slechts hier en daar trok hij tijdelijk op en vertoonde dan des te duidelijker de modderige straten en de roode gezichten der voorbijgangers, die moeite hadden tegen den zwaren wind op te tornen.

Het was omstreeks zes uur in den avond en reeds begon de duisternis langzamerhand te vallen.

In de Oxfordstreet was het op dit oogenblik zeer druk.

De zware omnibussen volgden elkander onophoudelijk op, de cabs reden af en aan, afgewisseld met fraaie auto's en equipages.

Voor de deur van de prachtige Windsor Club, een der rijkste van Londen, stonden twee heeren, die blijkbaar besluiteloos waren wat te doen.

De een was rijzig met een schrandere, scherp geteekende gelaat, de ander was bijna een hoofd kleiner, met blauwe oogen en een blozende gelaatskleur.

Deze beide heeren waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club, en zijn secretaris Charly Brand.

Er zullen zich echter wel omstandigheden voordoen in den loop van dit verhaal, waarin wij de beide mannen van een geheel andere zijde zullen leeren kennen.

Eindelijk schenen zij een besluit te hebben genomen.

Zij liepen langzaam de Oxfordstreet af, in de richting van Picadillystreet.

— Wij zullen maar bij den Italiaan gaan dineeren, Charly, zeide Lord Aberdeen na eenigen tijd.

— Hoe kom je daarbij? Het is er klein en er komt geen zeer deftig publiek, meende de jonge man.

— Dat is wel mogelijk, maar de keuken is er daarentegen uitstekend en daar ik vandaag eens wil dineeren ten pleziere van mijn maag en niet ten genoegen van dezen of genen rijken nietsdoener, die alleen in het restaurant komt om zijn paarlen of zijn maitresse te laten bewonderen, zoo heb ik mijn keus gevestigd op den Italiaan, die een voortreffelijk kok is!

— Zooals je wilt! En wat zullen wij daarna doen?

— Daarna zullen wij wat naar het Hippodroom gaan — er moet een zeer goed Russisch ballet zijn. Wij mogen wel wat bekomen van onze strapatsen op het onbewoonde eiland, waar wij de Gouden Spin hebben weggehaald.

— Je hebt niet veel plezier van het dier gehad, want als ik het mij wel herinner, dan is de helft van de waarde al weggegaan aan liefdadige instellingen, bibliotheken en musea!

Lord Aberdeen haalde de schouders op.

— Daar was het ook voor bestemd, zeide hij op zachten toon. Wat de diamanten betreft — ik heb een van de fraaiste als brillant in een ring laten monteerden, bij wijze van herinnering aan ons gevaarlijk uit-

stapje en ik hoop je dezer dagen een tweede te kunnen aanbieden.

Onder het spreken waren de beide vrienden den hoek van de Cromwellstreet genaderd, maar plotseling slaakte Lord Aberdeen een kreet en snelde, het gevaar niet achtende, dwars door de snelrijdende cabs en auto's de straat op.

Charly begreep volstrekt niet wat Lord Aberdeen deed, totdat hij hem plotseling zag bukken en een haveloos gekleeden man juist bijtijds wegtrekken voor een motorbus, waarvan de bestuurder tevergeefs en uit alle macht de remmen aandrukte.

De geweldige wagen gleed met geremde wielen voort over het vette asphalt en een seconde later zou de arme man zeker overreden zijn.

Raffles keek den man hoofdschuddend aan, die zich blijkbaar het gevaar volstrekt niet bewust was, waarin hij zich had bevonden en zeide toen op bestraffenden toon:

— Hoe komt gij er toe, u tusschen het straatgewoel te begeven, gij, die een oud man zijt?

— Vergeef het mij, mijnheer, zeide de oude man op bevenden toon. Ik kan er niets aan doen — ik ben mijn trouwen hond kwijt!

— Uw hond? Wat meent gij toch?

— Mijn hond wees mij den weg, mijnheer — ik ben blind!

Lord Aberdeen keek den man nu wat nauwkeuriger aan, nadat hij hem naar het trottoir had getrokken en Charly van de overzijde had gewenkt.

Het was zoo — de arme oude man had het licht zijner oogen verloren.

Dat was duidelijk te zien aan hun wezenloozen glazigen blik zonder uitdrukking.

Lord Aberdeen voelde zich door diep medelijden aangegrepen.

Hij nam den man bij den arm en trok hem snel mee uit den kring van nieuwsgierigen, die zich om hen heen gevormd had.

Charly nam den armen ouden man aan den anderen kant onder den arm.

— Zijt gij erg geschrikt, mijn vriend? vroeg Lord Aberdeen.

— Ik weet het niet, mijnheer, antwoordde de blinde zenuwachtig-lachend. Ik hoorde eensklaps schreeuwen en roepen, maar ik begreep niet goed wat men wilde!

— Gij hebt u vlak voor een motorbus bevonden, oudje, liet nu Charly zich hooren, en zonder de hulp

van mijn Meester zoudt gij thans verpletterd onder den wagen liggen.

De blinde verschrikte hevig en wendde daarna zijn doffe oogen naar den kant, waar hij den arm van zijn redder op den zijne gevoelde.

Raffles legde hem geruststellend de hand op den schouder en zeide:

— Gij hoeft niet zoo te schrikken, het is gelukkig goed afgeloopen. Zeg mij uw woning, dan zal ik u aanstonds er heen geleiden!

De blinde mompelde iets binnensmonds.

Raffles meende dat hij de vraag niet verstaan had en herhaalde haar een weinig luider.

Toen zeide de oude man op treurigen toon:

— Gij zoudt mij niet meer naar mijn woning kunnen brengen, mijn goede heer, want de huisbaas heeft mij er juist vanmorgen uitgezet!

Raffles en Charly wisselden een snellen blik over het hoofd van den armen ouden man heen.

— Hoe is dat mogelijk, vroeg Raffles toen op zachten toon.

— Ik kon de huur niet meer betalen, mijnheer!

— Hebt gij vrouw en kinderen?

— Mijn vrouw is sedert lange jaren overleden en...

De blinde scheen even te aarzelen alvorens hij vervolgde:

— ik heb slechts één kind, mijn dochter Lizzy.

— Hoe is uw naam?

— Ik heet Barrister, Tom Barrister.

— Waar was uw woning?

— In het East End, dicht bij de Theems, mijnheer.

— Wat doet uw dochter?

— Zij is arbeidster in een fabriek van gloeikousjes, mijnheer! Zij gaat er 's morgens om half zeven heen en zij komt er 's middags om zes uur vandaan.

— Waar is zij nu op dit oogenblik?

— Wij hebben onzen intrek genomen bij een zuster van mij, maar wij zullen daar ook wel spoedig moeten vertrekken, want de arme vrouw heeft het zelf niet breed.

— En waar denkt ge dan heen te gaan?

— Dat weet ik niet, mijnheer.

Het antwoord kwam er eenvoudig en zonder bitterheid uit, maar om Raffles' lippen vertoonde zich een bittere trek.

— Hij weet het niet! zeide hij half in zich zelf. En zoo zijn er misschien duizenden in deze stad! Over een paar weken vindt men dien armen ouden man mis-

schien ergens langs het trottoir liggen, gestorven van honger en uitputting.

Daarop vervolgde hij luid:

— Zeg mij eens waarom gij de huur niet hebt kunnen betalen. Gij kunt mij vertrouwen — ik meen het goed met u!

— Dat is spoedig genoeg verteld, mijnheer! Alles zou wel goed gegaan zijn, al verdient mijn dochter slechts vijftien shilling in de week, als haar ziekte niet tusschenbeide was gekomen, die vrij wat geld gekost heeft — meer dan wij konden missen! Sedert maanden had ik geen huur kunnen betalen en op het laatst werd de huisbaas ongeduldig — misschien zou ik het in zijn plaats ook wel zijn geworden!

Raffles liet een schamper lachje hooren.

— Zij worden vertrapt en uitgezogen en zij schijnen het de natuurlijkste zaak van de wereld te achten, zeide hij op zachten toon tot Charly, die naast hem was komen loopen, terwijl hij zelf den arm van den blinde bleef vasthouden. Het is voor de bezittenden, maar heel goed, dat de armen zoo geduldig zijn als pakezels! Ware dat niet het geval, dan zou het met deze vreeselijke misstanden over de geheele wereld spoedig gedaan zijn!

In zich zelf gekeerd, bleef hij eenigen tijd voortloopen.

Toen hernam hij:

- Waar woont uw zuster ergens?
- In Whitechapel Lane, mijnheer.
- Maar hoe komt gij dan toch in deze buurt?
- Ik ben met de omnibus tot Picadilly Circus gereden, mijnheer — ik wilde trachten een man te spre-

ken te krijgen, die vroeger tot mijn vrienden behoorde, in de hoop dat hij mij eenig geld zou willen leenen, dat ik hem eerlijk zou hebben teruggegeven.

Weer vertoonde zich hetzelfde bittere lachje om den mond van den Grooten Onbekende.

— Ik vrees, dat gij niet veel succes zult hebben gehad, mijn vriend, zeide hij op sarcastischen toon. Gij zijt er niet op gekleed, moet gij weten. Als gij het gebruik van uw oogen hadt, zoudt gij kunnen bemerken, dat men mij in deze straat, waar men mij goed kent, reeds eigenaardige blikken toewerpt. Neen, trek uw arm niet los! Gij moet niet gelooven, dat ik mij daar iets van aantrek!

De blinde antwoordde niet, maar hij tastte naar zijn hoofd en daarop naar zijn borst.

Hij begon te wankelen en zou gevallen zijn, als Raffles hem niet had ondersteund.

— Roep een huurauto, Charly, beval hij op zachten toon.

De jonge man had spoedig een auto aangeropen, die voor het trottoir bleef stilstaan.

De beide vrienden geleidden den blinde, die blijkbaar op het punt stond bewusteloos te geraken, naar de auto.

Raffles gaf den chauffeur het adres van zijn villa in de Regentstreet op en de wagen reed snel heen.

Charly had reeds snel de bovenkleeren van den blinde losgeknoopt, ten einde hem wat lucht te verschaffen.

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide op somberen toon:

— Het is geen lucht, die deze man behoeft, maar voedsel, Charly! De ongelukkige is uitgehonderd!

HOOFDSTUK II.

Lizzy Barrister.

Toen de auto stilhield voor het vergulde hek van de fraaie villa, welke Raffles onder den naam van Lord Aberdeen in de Regentstreet bewoonde, was Tom Barrister inderdaad flauw gevallen.

De duisternis was nu geheel gevallen.

Charly en de chauffeur droegen den armen blinde snel door den voortuin naar de straatdeur, welke Raffles reeds met zijn sleutel geopend had.

Eenige oogenblikken later was de blinde neergelegd op het bed in een der logeerkamers.

— Wij zullen aanstonds een opwekkend middel voor hem gereed maken, zeide Raffles, en dan zal een goed middagmaal de rest wel doen.

Hij begaf zich aanstonds naar zijn slaapkamer, waar zich een goed voorziene huisapothek bevond en keerde naar de logeerkamer terug met een flacon, van welks inhoud hij den bewustelooze een paar droppels tusschen de lippen deed, terwijl Charly hem de slapen met azijn wiesch.

Het duurde niet lang of Barrister kwam weder tot bewustzijn.

Hij greep met zijn handen om zich heen en vroeg op zwakken toon:

— Waar ben ik? Wat is er met mij gebeurd?

— Gij zijt in het huis van vrienden, Barrister, antwoordde Raffles.

— Ik herken uw stem! Gij zijt de heer, die mij mischien wel met gevaar voor uw eigen leven voor een omnibus hebt weggehaald! Ik weet wel, dat de dankbaarheid van een man als ik niet veel te beteekenen heeft, maar ik weet zeker, dat Lizzy mijn dochter u haar geheele leven zal blijven danken!

Hij tastte naar de hand van Raffles en omklemde die met zijn magere vingers.

— Gij spreekt van uw dochter — maar zou zij zich niet in groote ongerustheid bevinden nu gij zoo lang weg blijft?

Barrister ging eensklaps overeind in bed zitten.

Een trek van schrik en ongerustheid vertoonde zich op zijn bleek gelaat.

— Hoe laat is het, mijnheer?

— Het is bijna half acht!

— Maar dan zal zij zeker gelooven, dat ik een ongeluk heb gekregen! riep Barrister uit.

— Noem mij nauwkeurig het adres, en ik zal haar aanstonds laten waarschuwen, zeide Raffles. Zij kan dan hier komen, om u af te halen, nadat gij u goed versterkt hebt en van den schrik zijt bekomen. Geloof echter niet, dat ik het hierbij zal laten, want daarmede zoudt gij niet gebaat zijn! Ik beloof u dat het leven van ontbering en ellende voor u heeft afgedaan! Van heden af zult gij een menschwaardig bestaan vinden.

Nu sprongen er heete tranen in de blinde oogen van den ouden man, die langzaam langs zijn schrale wangen biggelden.

Hij tastte opnieuw naar de hand van Raffles, die op het dek was blijven liggen en drukte ze innig.

Zijn stem was door aandoening haast verstikt, toen hij zeide:

— God moge het u vergelden, mijnheer — minder voor mij nog dan voor mijn geliefd kind.

— Zeg mij nu gauw het adres, hernam Raffles haastig, om een einde te maken aan deze betuigingen van dankbaarheid.

Barrister beschreef zoo nauwkeurig mogelijk de woning van zijn zuster in de Whitechapel Lane.

Raffles drukte op den electrischen schelknop en even later trad Gaston, de grijze kamerbediende, binnen.

Hij keek volstrekt niet verbaasd, toen hij den have-loozen man met zijn witte haren op het kostbare bed zag liggen.

Blijkbaar was hij aan dergelijke voorvallen gewend.

— Wat wenscht Mylord? vroeg hij.

— Wacht een oogenblik, Gaston, zeide Raffles. Hij schreef snel eenige woorden op een stukje papier, vouwde het dicht en gaf het aan Gaston. — Geef dit aan Henderson en zeg, dat hij zoo spoedig mogelijk met de snelste auto zich naar het adres begeeft, dat aan de achterzijde van dit briefje staat, en het persoonlijk overhandigt aan Miss Lizzy Barrister! Hij moet zeer snel rijden. Misschien brengt hij het jonge meisje wel aanstonds mede, maar als zij soms niet te huis mocht zijn, dan moet hij het briefje achterlaten.

Gaston boog zwijgend en verliet met het briefje de kamer.

De blinde had aandachtig en met een angstigen trek op zijn gelaat toegeluisterd.

Blijkbaar had de titel, dien de bediende aan zijn redder had gegeven, diepen indruk op hem gemaakt.

Raffles kwam weder naar het bed en zeide op vriendelijken toon:

— Nu moet gij opstaan en met ons eten! Gij zijt nog wat zwak en een goede maaltijd zal u weder geheel en al op de been brengen!

Zij hielpen den blinde om op te staan en Charly geleidde hem voorzichtig door de gang en door eenige vertrekken naar de kleine eetzaal, die aan de zijde van het groote park gelegen was.

Gaston en Henderson de chauffeur hadden hier zooveel reeds gedekt voor het diner.

Aarzelend nam de blinde plaats aan de met kristal en zilver bedekte tafel.

De geur, die uit de geopende schotels opsteeg, dreigde hem een oogenblik opnieuw in zwijm te doen vallen, maar een glas wijn verrichtte wonderen.

— Nu moet gij goed toetasten en doen alsof wij niet tegenwoordig zijn, zeide Raffles. Mijn secretaris zal wel zoo goed zijn uw vleesch voor u te snijden.

De maaltijd begon, en met verbazing ontwaarden de beide vrienden, dat Barrister at op een wijze, die men van iemand in zijn omstandigheden zeker niet verwacht zou hebben.

Hij gebruikte mes en vork zooals het behoorde, veegde zich de lippen af alvorens een teug wijn te nemen en zelfs de fijne spijzen, welke hij zich nu goed liet smaken, schenen niets nieuws voor hem te zijn.

— Zeg mij eens, mijn vriend, begon Raffles na eenigen tijd, wat was uw beroep, toen gij door uw blindheid overvallen werd?

— Ik had voor ingenieur gestudeerd, Mylord, en ik was pas als volontair aangesteld op een fabriek van chemische producten. Bij een proefneming ontplofte een retort, de stukken van het glas troffen mij in de oogen, benevens een deel van de brandende vloeistof en ik verloor het gezicht. De oude eigenaar van de fabriek verleende mij een klein pensioen, ofschoon hij daartoe niet verplicht was, daar ik immers maar volontair was. Gij moet weten, dat mijn ouders niet zeer rijk waren en door een ongelukkig toeval hun kleine vermogen kwijt raakten, juist nadat ik den ingenieursgraad had behaald. Maar toen de oude heer stierf, werd zijn zoon directeur.

Hij voerde een aantal nieuwe maatregelen in en schrapte mijn pensioen. En dat is alles.

— Dat is alles, herhaalde Raffles ironisch. Inderdaad het heeft weinig te beteekenen! Hoe is de naam van dien edelen menschenvriend?

— Hij heet Archibald Turner, Mylord!

— Woont hij hier te Londen?

— Ja, de fabriek ligt in het noordelijke deel der stad. Raffles boog zich naar Charly over en fluisterde hem in:

— Noteer dien naam dadelijk, opdat ik hem niet vergeet!

Charly noteerde den naam, ofschoon hij wel wist, dat dit niet noodig was — hij had zich in de hersenen van Raffles gegrift en zou niet meer uitgewischt worden.

— Hoe lang is dat alles geleden? zoo zette hij zijn ondervraging voort.

— Ongeveer veertien jaren, Mylord.

— Waart gij toen reeds getrouwd?

— Anderhalf jaar, — maar mijn lieve vrouw was toen juist een half jaar geleden gestorven.

Raffles kwam wat dichterbij den blinde zitten en keek hem onderzoekend naar zijn oogen.

— Gij hebt u natuurlijk aanstonds tot een bekwaam oogheelkundige gewend?

— Natuurlijk, Mylord! Er was echter niets aan te doen — hij zeide, dat ik mijn geheele leven blind zou blijven.

Raffles vatte Barrister zachtjes bij de kin en tilde zijn gelaat op, zoodat het licht van de electriche kroon in zijn oogen scheen.

Een paar minuten bestudeerde hij met de grootste aandacht de doffe oogen van den blinde.

Toen hernam hij:

— Het is inderdaad een ernstig geval, maar...

Hij voltooide den zin niet, maar vervolgde snel:

— Wacht een oogenblik — ik kom aanstonds terug.

Hij verliet het vertrek en begaf zich naar een kleine zaal aan de andere zijde van de gang, waar hij zijn chirurgische instrumenten en zijn praeparaten bewaarde.

Hij opende een kast en haalde er een oogspiegel uit.

Met dit instrument gewapend, keerde hij naar de eetzaal terug.

Hij bevestigde den oogspiegel met een elastiek om zijn voorhoofd en onderzocht nu nogmaals met de grootste nauwkeurigheid de oogen van Tom Barrister.

Toen deed hij het instrument langzaam weer af, wisselde een veelbeteekenenden blik met Charly en zeide toen, zich tot den blinde wendende:

— Ik wil u eenige dagen in observatie houden — hebt gij daar iets op tegen?

Barrister begon over zijn geheele lichaam te beven en tastte over het tafelblad naar de hand van zijn redder.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mylord? Zijt gij geneesheer? Bedoelt gij, dat er misschien kans is, dat ik na zoo'n langen tijd het licht in mijn oogen herkrijg?

— Ik ben inderdaad dokter, mijn vriend. Ik mag u echter volstrekt niet met een hoop vleien, die wellicht nooit in vervulling zal gaan. Maar juist omdat het zoo lang geleden is, dat gij blind zijt geworden, en de wetenschap in dien tijd reeds weder met reuzenschreden is vooruitgegaan, wil ik toch een poging wagen! Durft gij u aan mij toevertrouwen?

Maar dit was meer dan de blinde verdragen kon. Hij barstte in snikken uit en bedekte zich het gelaat met beide handen.

Een oogenblik lieten de beide vrienden zijn tranen een vrijen loop nemen.

Toen legde Charly hem de hand op den arm en zeide vriendelijk:

— Gij moogt u niet zoo opwinden — Mylord kan u niets beloven, maar hij zal zeker al zijn best doen! Zoudt gij eenige dagen hier kunt blijven?

Barrister knikte.

— Het zouden zelfs wel eenige weken kunnen zijn, mijnheer Brand, zeide Raffles op ernstigen toon. Het is een gecompliceerd geval, en als er werkelijk genezing mogelijk is, dan zou die toch slechts zeer langzaam in zijn werk gaan. Maar ik herhaal u nogmaals, mijn vriend, gij moogt u vooral niet met verwachtingen paaien, die misschien een kans op de honderd hebben om in vervulling te gaan.

— Dat zal ik niet, Mylord, antwoordde Barrister eenvoudig. Ik heb reeds zooveel geleden, dat ik deze teleurstelling ook wel zou kunnen dragen.

Het gesprek liep nu over andere onderwerpen, en hoe langer hoe meer begrepen Raffles en Charly, dat zij hier te doen hadden met een man, die door het noodlot was verdronken van de plaats, waarop zijn opvoeding en zijn kunde hem recht hadden gegeven.

Hij spraak beschaafd, koos zijn woorden goed, en het bleek zelfs, dat hij op de hoogte was van de laatste uitvindingen op electrotechnisch gebied.

Toen Raffles hem daarover een opmerking maakte, zeide hij glimlachend en met een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat:

— Ik heb een goeden vriend, Mylord, die zich de moeite getroost mij van alles op de hoogte te houden,

Hij leest mij vaak voor uit technische werken en uit vakbladen, omdat hij weet hoeveel belang ik, ondanks mijn blindheid, nog altijd stel in de vorderingen van ons prachtig vak.

Barrister's ouders waren reeds lang geleden gestorven en zijn zuster en zijn dochter schenen zijn eenige familie uit te maken.

Juist toen het dessert was opgediend door Gaston, werd er op de deur geklopt en diende de oude kamerbediende de komst aan van Lizzy Barrister.

Het volgende oogenblik trad het jonge meisje binnen.

Zij kon hoogstens achttien jaar zijn.

Haar prachtig blauw-zwart haar was in dikke wrongen over de kleine ooren gelegd.

Zij had groote, donkerblauwe oogen en zij zag er in het geheel niet uit als een fabrieksarbeidster.

Daarvoor was haar taille te fijn en daarvoor waren haar handen te goed onderhouden, ondanks het zware werk.

Zonder zelfs op de andere aanwezigen acht te slaan liep zij regelrecht op haar vader toe, knielde naast hem neer en sloeg haar armen om zijn hals.

Er glinsterden tranen in haar mooie oogen, toen zij een kus drukte op het hooge voorhoofd van den blinde.

— Goddank, dat ik u weer heb, fluisterde zij zacht. Ik heb zoo vreeselijk in angst gezeten.

Nu pas scheen zij te bedenken, dat zij niet alleen in het vertrek was.

Zij stond op, terwijl een donkere blos in haar lief gelaat opsteeg.

Zij trad op Raffles toe en stak hem beschroomd de hand toe.

— Ik heb uw briefje ontvangen, Mylord, en ik dank u innig voor uw goedheid!

— Maar Mylord heeft mij het leven gered, Lizzy, riep Barrister uit. Heeft hij u dat dan niet geschreven? Hij heeft mij voor een omnibus weggehaald, toen ik op het punt stond overreden te worden!

Het meisje werd zeer bleek en deinsde verschrikt achteruit, met de kleine handen op den boezem gedrukt.

— Daarvan wist ik niets, zeide zij op heeschen toon.

Eensklaps snelde zij op Raffles toe en wierp zich voor hem op de knieën.

De tranen stroomden haar nu vrijelijk over de wangen.

— Ik weet niet hoe wij u dit vergelden moeten, Mylord, zeide zij nauwelijks hoorbaar.

Raffles hief haar overeind en zeide glimlachend:

— Gij kunt het mij het beste vergelden, Miss, als gij er nooit meer over spreekt! Ik was nu toevallig degeen die het ongeluk zag aankomen, maar ieder ander zou in mijn plaats natuurlijk evenzoo hebben gehandeld.

Raffles geleidde haar naar een stoel en liet haar plaats nemen.

Toen begon hij:

— Wij hebben zoeven een ernstig gesprek met uw vader gehad, Miss! Hij heeft ons voldoende vertrouwd om ons zijn geschiedenis mede te deelen. Ik heb zijn oogen onderzocht, en ik acht het niet geheel en al onmogelijk dat hij kan genezen, — al moet ik er dadelijk aan toevoegen, dat de kans zeer klein is! Uw vader heeft er in toegestemd zich een paar weken onder mijn behandeling te stellen! Gij moet weten dat ik geneesheer ben en een speciale studie van oogziekten heb gemaakt.

— Wat zijt gij goed, Mylord! riep het jonge meisje uit, terwijl zij Raffles een dankbaren blik toewierp.

— Ik ben volstrekt niet goed, Miss, zeide Raffles kortaf, ik ben alleen maar niet als het meerendeel van mijn medemenschen. Keurt gij het dan goed?

— Zou ik niet, Mylord? Natuurlijk grijp ik uw aanbod met beide handen aan!

— Gij belooft mij dat gij het zult weten te dragen als de proef mislukt?

— Dat belooft ik u!

— Kan uw vader reeds aanstonds hier blijven?

— Zeker, Mylord!

Maar eenklaps bloosde Lizzy hevig, om daarop stamelend te vervolgen:

— Ik kan echter geen kleederen voor hem brengen, ook geen ondergoed, Mylord, er zijn dingen geschied.. Wij hebben het in den laatsten tijd zeer arm gehad en wij.....

Raffles legde haar met een gebaar het zwijgen op.

— Ik weet alles, Miss, zeide hij. Gij behoeft mij niets meer mede te deelen, dat alles heeft niets te beteekenen — wij zullen daar wel voor zorgen.

Hij wendde zich tot Charly en vervolgde:

— Mijnheer Brand, wees zoo goed de noodige instructies te geven!

Charly verliet de eetzaal om het noodig in orde te gaan brengen.

Toen wendde Raffles zich weder tot de jonge arbeidster en vroeg:

— Is het leven op de fabriek niet zeer zwaar?

— Ik moet bekennen, dat het niet al te licht is, antwoordde het jonge meisje.

— Zoudt gij er liever niet terugkeeren?

Het jonge meisje boog het hoofd en tot zijn verbazing zag Raffles dat opnieuw een diepe bloos haar wangen bedekte.

Hij drong dus niet verder aan.

Zijn bliken bleven gevestigd op een klein gouden amulet, dat aan een dun zilver kettinkje om den hals van het jonge meisje hing.

Hij trad wat naderbij om het sieraad beter te kunnen bezichtigen en zeide toen:

— Dat is een fraai voorwerpje, Miss! Een waar kunststuk! Mag ik het eens van dichterbij bezien?

— Wel zeker, Mylord, antwoordde Lizzy glimlachend.

Zij haakte het kettinkje los en reikte Raffles het sieraad over.

Het was een soort van medaljon van fijn goud, een juweeltje van goudsmidkunst uit het begin van de zeventiende eeuw.

Het bestond uit twee helften, die om een fijn scharnier konden draaien

Het bovenste deksel was geëmailleerd en vertoonde eene afbeelding van Diana op de jacht, door een meesterhand geschilderd.

Op de achterzijde waren twee letters, een J en een B, dooreen gestrengeld.

De rand van het medaljon was kunstig geciseleerd. Raffles had het om en om gedraaid, het met een oog van een kenner bekeken, en gaf het nu weder terug met de woorden:

— Het is werkelijk een zeldzaam fraai stuk, Miss. Gij moogt het wel in eere houden. Het is waarschijnlijk een familiestuk?

— Het was van mijn moeder, Mylord!

De blinde had gedurende dien tijd geen woord gesproken, maar nu Raffles hem aankeek, zag hij tot zijn verwondering dat er een angstige uitdrukking op zijn bleek gelaat lag.

Hij had de beide handen tot vuisten gesloten, die naast zijn bord lagen en zachtjes trilden.

HOOFDSTUK III.

De operatie.

Er waren omstreeks acht dagen verlopen.

Een der grootste logeerkamers van de villa was tot ziekenkamer ingericht.

De twee groote ramen zagen op het park uit, maar waren op dit oogenblik met gordijnen afgesloten, zoodat het in het vertrek half duister was.

Op het groote bed lag het lichaam van Tom Barrister uitgestrekt.

Een zwart verband bedekte zijn beide oogen.

Hij lag daar zoo onbewegelijk alsof hij dood was.

Slechts nu en dan ging zijn borst omhoog, bewogen door een diepen zucht.

Raffles, gekleed in een witte chirurgijnsjas en met opgestroopte hemdsmouwen, stond voor een kleine tafel, met een blad van glas, dat bedekt was met een aantal glinsterende instrumenten.

In een anderen hoek van het vertrek was Charly bezig een zeer fijn lancet te flambeeren.

Het was zoo stil in het groote vertrek, dat men duidelijk het geritsel van de ontbladerde takken der groote kastanjeboomen kon hooren, die langs het venster streken.

Het groote oogenblik van de operatie was genaderd.

Raffles wist wel dat hij een groote verantwoordelijkheid op zich had genomen, maar hij stelde genoeg vertrouwen in zijn kennis om het waagstuk te durven ondernemen.

Raffles sprak zacht eenige woerden en de blinde werd van het bed getild en op een soort van operatietafel gelegd.

De gordijnen werden vaneen geschoven, zoodat het licht in breede banen naar binnen kon stroomen en de operatietafel werd tot vlak voor het raam gerold.

— Doe het verband af, zeide Raffles op zachten toon.

Charly gehoorzaamde.

Het scheen even of de blinde met de oogen knipperde onder den invloed van het felle licht.

— Zijt gij ooit gevoelig geweest voor het licht, Barrister? vroeg Raffles met het lancet in de opgeheven rechterhand.

— Tot dus verre nog nooit, Mylord! Ik geloof dat dit de eerste maal is!

— Zooveel te beter, mijn vriend — dan schijnt het middel hetwelk ik heb gebruikt een gunstigen invloed te hebben gehad! En nu moet ik u even zeer veel pijn doen! Ik kan u echter niet bedwelmen — denkt gij dat gij het zult kunnen verdragen?

— Ik zal het verdragen, Mylord, antwoordde Barrister eenvoudig.

— Toon u dan een man, het zal slechts eenige seconden duren.

Charly kwam met een étui, waarin nog drie andere instrumenten, aan den anderen kant van de operatietafel staan.

Het hoofd van den blinde werd met een band op het hoofdeinde van de operatietafel bevestigd, zoodat hij het niet onder den invloed van de hevige pijn zou kunnen bewegen.

Raffles begon zijn operatie.

Barrister kreunde zachtjes en balde de vuisten, zoodat de nagels hem in het vleesch drongen, maar hij verroerde zich niet en verdroeg heldhaftig de pijn.

Het lancet verrichtte snel zijn arbeid, bestuurd door de vaste hand van den Grooten Onbekende.

Beide oogen werden achtereenvolgens behandeld.

Toen hij gereed was beval Raffles kortaf:

— Geef atropine!

Charly druppelde snel een weinig van het vocht in de ooghoeken van den blinde.

— Nu de zalf, vervolgde Raffles.

De verzachtende zalf werd aangebracht.

— En nu het verband weer voor!

Charly gehoorzaamde als een volleerde assistent.

Het zwarte verband werd weder voor de oogen van den blinde gebonden en vervolgens droegen Raffles en Charly hem weer naar bed.

Het gelaat van den Grooten Onbekende ston dernstig.

— Ik hoop, dat de operatie geslaagd is, mijn jongen, zeide hij zacht. Het was een zeer moeilijk geval en ik geloof niet, dat vele beroepschirurgijns het hadden aangedurfd!

— Hoe lang moet het verband er nu nog om blijven?

— Een dag of drie.

Onder het spreken had Raffles zijn witte jas weder uitgetrokken en zijn colbert aangeschoten.

De beide mannen wierpen nog een blik op het beweginglooze lichaam van den man op het bed en verlieten toen zachtjes de kamer.

Op gang troffen zij Lizzy aan, die met bleek gelaat en roodgerande oogen heen en weder liep, zonder eenig gerucht te maken.

Zoodra zij Raffles zag aankomen liep zij snel op hem toe en vroeg op smeekenden toon.

— O, zeg mij spoedig hoe het is gegaan, Mylord! Ik durfde niet binnen komen, omdat ik u vreesde te storen in de operatie, maar ik moest mij geweld aandoen, niet naar binnen te snellen. Denkt gij, dat het goed zal afloopen?

— Daarvan is nu nog weinig te zeggen, miss Lizzy! antwoordde Raffles, maar ik hoop, dat ik u over drie dagen kan zeggen, of er kans bestaat, dat uw vader geneest. Gij moogt u niet zoo opwinden en moet rustig trachten af te wachten!

— Ik zal mijn best doen, Mylord! antwoordde het jonge meisje.

Het drietal daalde de trap af, die naar den grooten salon voerde.

Raffles trad op het venster toe en wendde zich toen tot Lizzy:

— Ik geloof, dat ik daar iemand zie, die voor de deur loopt te schilderen en dien ik wel ken! zeide hij met een glimlach om de dunne lippen en een gebaar naar de straat, waar een jonge man met een slappen hoed op en de handen in de zakken voor het vergulde hek op en neder liep en van tijd tot tijd een blik naar de vensters van de villa wierp.

Het jonge meisje kreeg een hevige kleur en stotterde:

— Dick — ik wil zeggen mijnheer Sheppard heeft mij hierheen gebracht — hij zou wachten tot ik weder terugkeerde!

— Daarbuiten? vroeg Raffles glimlachend. En als het nu eens sneeuwde of stortregende? Zoudt gij hem dan ook buiten laten wachten? Kom, wij moesten dien armen knaap maar eens spoedig binnen laten komen — hier zal hij minder last van de eenzaamheid hebben!

Hij tikte tegen het venster.

De jonge man keek om en stond stil.

Na een oogenblik zoeken had hij het gelaat van Lord Aberdeen ontdekt.

Raffles wenkte hem en wees naar de buitendeur.

Schoorvoetend kwam de jonge man naderbij, alsof hij meende, niet goed te hebben begrepen.

Raffles schelde Gaston en beval hem, de deur te openen en den jongen man te verzoeken, binnen te komen.

Eenige oogenblikken later stond Dick Sheppard in het vertrek.

Hij was een flink uit de kluiten gewassen knaap, met een open, gebruint gelaat en twee heldere, grijze oogen.

Raffles keek meesmuilend van Lizzy naar Dick en redde toen de beide jonge lieden uit de verlegenheid door te zeggen:

— Ik heb u laten verzoeken binnen te komen, vriend Sheppard, omdat ik meende, dat gij ook wel belang zoudt stellen in de zaak, waarvoor de vader van deze jonge dame eenigen tijd in mijn huis moest vertoeven! Heb ik verkeerd geraden?

— Neen, Mylord! Ik verlangde er zeer naar, dat Lizzy — dat miss Barrister naar buiten zou komen en mij zou mededeelen hoe de operatie was afgelopen. Ik houd zeer veel van den ouden Barrister en ik zou u innig dankbaar zijn, als gij er inderdaad in geslaagd zoudt zijn, hem het licht zijner oogen weder te geven. Het is wel waar, wat de menschen in onze buurt van u zeggen!

— En wat zeggen zij dan wel, vroeg Raffles, terwijl hij zijn lichtgrijze oogen onderzoekend op het gelaat van den jongen man vestigde.

— Zij zeggen, dat gij de edelste en de beste van alle menschen zijt, Mylord! riep Dick vol vuur uit.

Raffles wendde zich om.

Een oogenblik was er een zachte uitdrukking op zijn scherp geteekend gelaat verschenen.

Toen keerde hij zich weder om en zeide kortaf:

— Het heeft niets te beteekenen! Zeg mij eens, mijnheer Dick — wat is uw positie?

— Ik ben electricien, Mylord!

— Raad ik goed, als ik zeg, dat gij dit wel aan de fabriek van deze jonge dame zult zijn?

— Dat is inderdaad het geval, Mylord! antwoordde Dick blozend als een kostschoolmeisje.

— Nu, dan hoop ik voor u beiden, dat gij snelle vorderingen zult maken, — gij begrijpt wel waarom!

Weer wisselden de beide jongelieden een schuchteren blik met elkander.

Toen hernam Dick vrijmoedig:

— Ik hoop het ook, Mylord! En ons geluk zou volmaakt zijn, als de operatie geslaagd was en Barrister weder zou kunnen zien!

— Dat kan ik pas over enkele dagen zeggen, mijn vriend!

— Maar zou ik mijn vader niet een enkel oogenblik mogen zien, Mylord? vroeg het jonge meisje, terwijl zij smeekend de handen vouwde.

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, Miss, maar ik mag 'en kan uw verzoek niet inwilligen, antwoordde Raffles. Uw vader moet den geheelen dag volkomen stil liggen en de geringste opwinding zou op dit oogenblik noodlottig kunnen zijn.

— Maar morgen dan?

— Morgen moogt gij terugkomen en een kwartiertje met hem spreken, maar ik kan u dan nog niets zeggen, want pas over drie dagen mag het verband verwijderd worden.

— Dan ga ik nu weder, Mylord, want ik mag niet zoo lang van de fabriek wegblijven.

— Tot morgen dan, zeide Raffles, terwijl hij het meisje de hand toestak.

Toen de beide jongelieden te zamen vertrokken waren, traden de beide vrienden zachtjes de kamer weder binnen waar de operatie had plaats gehad.

Barrister lag onbewegelijk op den rug en scheen te sluimeren.

Raffles overtuigde zich even, dat het verband goed

bevestigd was, trok de gordijnen zacht weder dicht en verliet met Charly het vertrek.

Den volgenden dag keerde Lizzy terug om naar den toestand van haar vader te vragen, en thans mocht zij tot haar blijdschap eenigen tijd met hem spreken, terwijl hij ook het bed reeds weder had mogen verlaten.

Hij zat in een grooten leunstoel en Charly was bezig hem uit een dagblad voor te lezen, toen het bezoek van het jonge meisje werd aangekondigd.

Het daglicht scheen door een smalle kier van de gordijnen naar binnnen.

— Het kwartier is om, Miss Lizzy, zeide Raffles glimlachend, ik weet wel, dat de tijd kort was, maar ik mag werkelijk niet toestaan, dat uw bezoek langer duurt! Overmorgen om vijf uur in den middag wordt het verband verwijderd, kom om half vijf, dan kunt gij aanstonds vernemen of de operatie geslaagd is, dan of het noodlot heeft gewild dat uw goede vader het licht van zijn oogen voor altijd moet missen.

Met tranen in de oogen ging het jonge meisje weder weg.

Twee dagen verlieden, die voor den geopereerde even zooveel jaren leken.

Maar eindelijk was het oogenblik aangebroken, waarop hij zoo vurig en toch met zooveel onuitsprekelijken angst had gewacht.

HOOFDSTUK IV.

De bekentenis.

Het was juist vijf uur, toen Raffles en Charly de kamer binnentraden, die tot operatiezaal was ingericht.

Men had Barrister weder in zijn leunstoel gezet, met den rug van het raam afgewend.

De kamer was volkomen donker, doordat alle gordijnen zorgvuldig waren dichtgetrokken.

Slechts een klein lampje met rood glas brandde op den hoek van den schoorsteen.

Beide mannen traden op den stoel toe.

Charly droeg een kom met boorwater en eenige pakjes watten.

Barrister had het geluid van de naderende schreden gehoord en stak nu zijn bevende handen uit in de richting van het geluid.

— Is het oogenblik daar, Mylord? vroeg hij met sidderende stem.

— Ja, Barrister, en nu moet ik u verzoeken al uw geestkracht en moed bijeen te rapen, en, als het lot het gewild heeft, de vreeselijkste teleurstelling met moed te dragen!

— Dat beloof ik u, Mylord!

Raffles trad nog wat naderbij en zocht naar den knoop, die het verband vasthield.

Langzaam knoopte hij eerst den zwarten doek af, en vervolgens het verband van gaas en watten, dat zich daaronder bevond.

De oogen van Barrister waren onbedekt!

Raffles boog zich over hem heen en zag bij het zeer zwakke licht, dat door de gordijnen heendrong, dat zijn oogen gesloten waren.

Het vocht, door de traanklieren afgescheiden en dat zich vermengd had met de uitgescheiden stoffen, deed de oogleden op elkander kleven.

Op een wenk van Raffles trad Charly naderbij en reinigde ze met wat boorwater.

Barrister opende de oogen.....

Hij liet ze heen en weer dwalen en een uitdrukking van schrik en bittere teleurstelling scheen over zijn trekken te glijden.

Maar eensklaps kreeg hij het roode lampje in het oog.

Een luide kreet ontsnapte hem....

Hij barstte in snikken uit, viel op de knieën en greep de hand van Raffles, die voor hem was blijven staan.

— Ik zie! Ik zie! kwam het nauwelijks verstaanbaar over zijn lippen. God zij geloofd en geprezen. Gij hebt mij het licht van mijn oogen teruggegeven, Mylord — van dit oogenblik af ben ik uw dienstknecht, en kunt gij in leven en dood over mij beschikken.

Raffles hief Barrister zachtjes weder op en liet hem in den stoel plaats nemen.

— Schuif het gordijn een paar centimeter ter zijde, Charly, zeide hij.

De jonge man gehoorzaamde en nu drong een zwakke schemering het vertrek binnen.

Barrister stond op en liep wankelend, als een kind dat pas begint te loopen, het vertrek door, terwijl hij uit gewoonte de handen voor zich uitgestrekt hield.

Er lag een uitdrukking van extase over zijn gelaat gespreid.

Hij ging langs de muren, raakte de lijsten van de schilderijen aan, en nam de kleine voorwerpen van den schoorsteenmantel alsof hij ze voor het eerst van zijn leven zag.

Zeer voorzichtig had Charly de gordijnen nog meer op zij geschoven en het was nu tamelijk licht in het vertrek.

Raffles was Barrister gevolgd en geleidde hem nu zachtjes weder naar zijn stoel terug.

Hij bond zich den oogspiegel voor en onderzocht met groote zorgvuldigheid de oogen van den patiënt.

Na eenige minuten deed hij het toestel weder af, reikte Barrister de hand en zeide op ernstigen toon:

— De operatie is voortreffelijk geslaagd, mijn vriend, gij zijt genezen.

— Voor goed, Mylord?

— Voor goed, tenzij zich onverwachte complicaties van een anderen aard voordeden.

— En mijn dochter — is zij hier?

— Ik zal haar aanstonds bij u zenden. Gij zult u er echter in moeten schikken nog een dag onder mijn observatie te blijven, want ik wil mij overtuigen of de genezing duurzaam zal zijn. Kom, mijnheer Brand, wij willen onzen vriend nu overlaten aan zijn geluk.

De beide vrienden verlieten het vertrek en begaven zich naar de kleine ontvangstzaal waar Lizzy Barrister bleek en in de hoogste spanning zat te wachten.

Zij snelde op Raffles toe en riep uit:

— Ik kan het aan uw gelaat zien, Mylord — het is gelukt, niet waar?

— Laat uw vader het u zelf zeggen, Miss, antwoordde Raffles glimlachend, hij wacht u vol ongeduld.

Het jonge meisje snelde het vertrek uit, en de beide vrienden hoorden haar op de trap snikken.

Het was een avond van het reinste geluk voor Tom Barrister en zijn kind.

Men had Dick Sheppard gewaarschuwd, en deze had evenals vader en dochter het middagmaal in de villa gebruikt.

Raffles en Charly lieten het gelukkige drietal zoo veel mogelijk alleen en hielden zich op een afstand.

Het was pas laat in den avond, toen Lizzy Barrister eindelijk vertrokken was vergezeld door haar verloofde, dien Tom Barrister niet moede werd aan te zien.

Den volgenden dag kwam het Raffles voor, alsof zijn patiënt niet zoo vroolijk meer was en door een of andere heimelijke onrust gekweld werd.

Enkele malen kreeg hij den indruk alsof Barrister wilde spreken, maar plotseling weder zweeg.

Maar voor den maaltijd gebruikt zou worden en toen Raffles nogmaals zijn oogen zorgvuldig onderzocht had, hield Barrister hem tegen toen hij het vertrek weder wilde verlaten.

— Hebt gij mij nog iets te vragen, Barrister, vroeg Raffles vriendelijk.

— Dat is te zeggen Mylord, stamelde Barrister, ik heb een mededeeling te doen!

Raffles keerde verwonderd op zijn schreden terug.

— Mededeeling zegt gij? Is zij van belangrijken aard?

— Vocu u niet — voor mij daarentegen is zij van het grootste gewicht! Maar ik voel dat ik het niet langer

mag verzwijgen! Ik ben u meer dan het leven verplicht en ik wil uw huis niet verlaten dan nadat ik mij ontlast heb van een geheim dat mij drukt en dat ik tot dusverre niet heb durven openbaren.

— Bedenk dat ik u niets vraag, Barrister! hernam Raffles op ernstigen toon, terwijl zijn verbazing toenam, daar hij niet begreep welk geheim dezen eenvoudigen man met zijn trouw hart en zijn groote liefde voor zijn kind wel kon verontrusten.

— Ik weet wel dat gij, de laatste zoudt zijn, Mylord, mij te dwingen, begon Barrister weder, met een glimlach op het gelaat. Misschien — ik weet het niet — zou ik ook nu nog wel gezwegen hebben, als mijn genezing mij niet tot inkeer had gebracht! Ik heb dezen geheelen dag ernstig nagedacht, terwijl ik in uw heerlijk park wandelde, de kassen bezocht of een boek trachtte te lezen, wat nog niet goed gaat tusschen haakjes — en ik ben tot de overtuiging gekomen, dat ik er niet goed aan deed langer het stilzwijgen te bewaren! En toen ik eenmaal dit besluit genomen had, begreep ik aanstonds dat ik mij tot niemand beter dan tot u kon richten om mijn geheim in ontvangst te nemen. Wilt ge mij toestaan te spreken, Mylord?

— Spreek vrij uit, Barrister, wat gij mij ook hebt mede te deelen, ik beloof u dat het veilig bij mij bewaard zal zijn. Ga daar in dien gemakkelijken stoel zitten, neen, niet al te dicht bij dat raam waarop de zon schijnt, want gij hebt uw blauwen bril niet op!

Barrister voldeed aan het verzoek en begon toen, na even naar zijn woorden te hebben gezocht: :

— Gij hebt waarschijnlijk gedacht, dat Lizzy mijn dochter was, niet waar?

— Natuurlijk heb ik dat! antwoordde Raffles verbaasd. Is Lizzy dan uw dochter niet?

— Neen Mylord — zij is mijn aangenomen kind! Ik heb haar dertien jaren geleden in de letterlijke betekenis van het woord gevonden en behouden!

— Was zij te vondeling gelegd! riep Raffles verbaasd uit. Ik dacht dat zoiets alleen maar in Stui-versromans voorkwam!

— Zij was niet te vondeling gelegd, Mylord, antwoordde Barrister toonloos. Ik vond haar gewond en bewusteloos naast den weg liggen, op een donkeren avond, en alleen het toeval heeft gewild dat ik haar wit jurkje tusschen de struiken ontwaarde.

— Vertel mij dat aanstonds eens, zeide Raffles, wiens belangstelling was opgewekt.

— Oh, het verhaal behoeft niet lang te duren! Ik maakte eene wandeling, zooals ik het des avonds vaak

deed, nadat ik mijn lieve vrouw verloren had. Ik voelde mij in een sombere, neerslachtige stemming en vroeg mij vruchteloze malen af, welk nut het leven nog voor mij had? Eensklaps werd mijn aandacht getrokken door iets wits tusschen de struiken. Ik trad naderbij en bemerkte een klein meisje, dat bewusteloos naast den weg lag. Terwijl ik mij zoo over haar heen bukte, verbeeldde ik mij, dat ik in de verte het geluid van ratelende wielen hoorde, van een aantal karenen die langzaam over den weg reden. Ik nam het kind op en bemerkte dat het tamelijk ernstig gewetst was.

— Gij hebt toen zeker de opmerking gemaakt, dat het kind uit een rijtuig was gevallen, vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd.

— Zoo is het, Mylord, ik ging nog verder — ik vroeg mij af of het kind ook behoord kon hebben tot een groep Zigeuners, kermismenschen, die een geheele week met hun tenten op de grens van de stad hadden gestaan, en juist dienzelfden avond waren vertrokken.

— Wat deed gij toen?

— Ik stond een oogenblik in beraad en vroeg mij af of ik het kind niet weder aan de Zigeuners zou terug geven. Het was immers best mogelijk, dat het een dochttertje was van een der leden van den troep. Wellicht had het gesluimerd achter in een der wagens en was het van vrij groote hoogte op den weg gevallen, zonder dat iemand het gemerkt had. Denkelijk had het toen nog juist de kracht gehad om naar den berm van den weg te kruipen. Maar al spoedig kwam ik tot een andere meening. Het kleintje vertoonde in het geheel niet het kenmerk van een echt Zigeunerkind. Het was niet alleen niet bruin, maar het had zelfs een buitengewoon blanke gelaatskleur. Ik leidde hieruit af, dat het nog niet al te lang in de buitenlucht had geleefd, misschien was het kind wel geroofd! Ik bekeek het wat aandachtiger en zag toen dat het een kleine amulet, een soort van medalje, in het handje geklemd hield. Het was bevestigd aan een fijn gouden kettinkje en ik begreep aanstonds, dat het kind het had weggenomen. Misschien had het wel beproefd, toen het zijn kleinnood weer terug had, uit den wagen te springen.

— Kortom, gij hebt het beste gedaan wat er te doen viel, zeide Raffles. Gij hebt het kind bij u genomen en als uw dochter opgevoed! Ik neem natuurlijk aan, dat gij aanstonds alles in het werk hebt gesteld om de ouders terug te vinden!

Barrister boog het hoofd.

Zijn lippen trilden toen hij antwoordde:

— Dat heb ik juist in het geheel niet gedaan, My-

lord, of in ieder geval op zulk een slappe wijze, dat ieder verstandig mensch wel van te voren had kunnen inzien, dat zulke onderzoekingen tot niets zouden leiden. Ik deed ze dan ook meer in de hoop dat ze vruchteloos zouden blijken! Ik voelde mij vreeselijk alleen, ik had zeer weinig familie en slechts enkele vrienden, en ik stelde mij voor, welk een zonnetje dit lieve meisje in mijn huis zou brengen! Toen dan ook na een week mijn zoogenaamde nasporingen geen resultaat hadden opgeleverd, besloot ik het kind als het mijne op te voeden.

— En — hebt gij nooit iets van de ouders gehoord?

— Nooit, Mylord.

— Geen advertentie in de bladen gevonden?

— Met opzet heb ik maanden lang geen blad aangeraakt!

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Daaraan hebt gij niet goed gedaan, mijn vriend, zeide hij op ernstigen toon. Ik weet wel dat gij u steeds een goed vader voor Lizzy betoond zult hebben — maar weet gij wat gij haar wellicht onthouden hebt?

Barrister boog opnieuw het hoofd en balde krampachtig de vuisten.

Heldere tranen liepen hem over de wangen.

— Ik weet het, Mylord — ik heb schuld! Misschien was ze wel van welgestelde ouders, die haar een voortreffelijke opvoeding hadden kunnen laten geven, — misschien had zij dan wel niet op een fabriek behoeven te gaan werken! Maar ik kon er niets aan doen — toen ik later blind werd was zij mijn steun en mijn toeverlaat! Zij was een klein huismoedertje en ik had niet geweten wat ik zonder haar had moeten beginnen!

Raffles stond op en legde hem de hand op den schouder.

— Ik kan het mij goed begrijpen, Barrister, zeide hij op zachten toon, evengoed als ik mij kan voor-

stellen wat u thans tot spreken gedwongen heeft! Gij zijt nu geen hulpeloze meer, en gij zijt tot het inzicht gekomen, dat de ouders van Lizzy, als zij nog leven, wellicht bitter lijden doordat zij nog altijd hopen hun ontvoerde dochter nog eens terug te zien! Is het niet zoo?

Barrister knikte bevestigend.

Een diepe zucht welde uit zijn borst.

— Gij hebt gelijk, Mylord, zeide hij. Zoo is het! Ik voel nu dat ik er niet goed aan gedaan heb — ik ben te zelfzuchtig geweest. Ik heb Lizzy's geluk aan het mijne opgeofferd, maar ik bezweer u dat ik het nog goed wil maken.

Raffles schudde het hoofd.

— Als het daartoe maar niet te laat is, zeide hij ernstig. Wilt ge mijn hulp aanvaarden bij uw poging om de ouders van Lizzy terug te vinden?

— Gaarne, Mylord, riep Barrister, terwijl hij de handen van zijn weldoener greep. Ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik ben dat ik mij eindelijk van dit geheim ontlast heb!

— Zeg mij eens — weet Lizzy er iets van? Weet zij dat zij uw dochter niet is?

— Neen, Mylord, antwoordde Barrister op doffen toon. Ik heb het haar nooit durven zeggen. Telkens en telkens weer heb ik het uitgesteld en nu weet ik waarlijk niet waar ik den moed zal vinden het haar te zeggen!

— Laat mij het dan doen, zeide Raffles.

— Zoudt ge dat op u willen nemen, Mylord? riep Barrister uit. Dan ontlast gij mij van een zware taak! De hemel weet hoe zij het zal opvatten!

— Als zij het meisje is waarvoor ik haar aanzie, zeide Raffles, dan zal zij u steeds zeer dankbaar blijven, voor wat gij voor haar gedaan hebt! Nog heden zal ik haar alles mededeelen!

HOOFDSTUK V.

De Zigeuners

Er waren bijna twee weken verlopen sedert de operatie met zulk een gunstigen uitslag bekroond was.

Lizzy was door Raffles voorzichtig op de hoogte gebracht van het feit dat zij niet de eigen dochter was van Tom Barrister.

Ook Dick Sheppard was ingelicht, maar de arme jongen scheen er volstrekt niet over gesticht te zijn, ofschoon hij wel vermoedde, dat, indien de ouders van het jonge meisje werden teruggevonden, de maatschappelijke toestand van zijn verloofde waarschijnlijk aanzienlijk zou verbeteren.

Wat Lizzy betreft, zij had de mededeeling wel met groote verbazing, maar met kalmte ontvangen, en zij was weder met Barrister heengegaan, zooals zij gekomen was.

Maar toch waren zij niet teruggekeerd naar de donkere hooggelegen woning in de Whitechapel Lane.

Raffles had Barrister, ondanks diens tegenstreven, een klein huisje ter beschikking gesteld, onder den rook van Londen gelegen, en waar hij zou kunnen vertoeven totdat hij weder een betrekking had gevonden.

Want de ingenieur had rust noch duur voor hij weder aan den arbeid kon gaan.

Weliswaar ontbrak er een tijdsverloop van ruim dertien jaren in zijn ontwikkeling, maar hij had zich aanstonds de noodige boeken aangeschaft, daartoe in staat gesteld door de edelmoedigheid van den Grooten Onbekende, en hij was aanstonds met noesten vlijt, als ware hij een schooljongen die voor een examen studeert, aan den arbeid getogen.

Wat Lizzy betreft, zij had er geen oogenblik aan gedacht de fabriek te verlaten, en Raffles had er zich wel voor gewacht de fierheid en het onafhankelijkheidsgevoel van het jonge meisje te kwetsen, door te trachten haar van gedachte te doen veranderen.

Ofschoon het zeer onzeker was of haar ouders wel teruggevonden zouden worden, wilde zij thans niet meer afhankelijk zijn van haar pleegvader, en haar eigen brood verdienen, en Raffles kon slechts het hoofd buigen voor dit trotsche besluit.

Hij en Charly Brand zaten in de kleine rookzaal, voor het raam dat op het park uitzag.

Raffles had de amulet voor zich liggen en bekeek haar aandachtig.

Sedert een week reeds was hij zijn onderzoekingen begonnen, maar tot dusverre zonder resultaat.

Hij draaide het sieraad om en om, en zeide toen brommend:

— Dit medaljon brengt ons ook al niet veel verder! Het is zeker een fraai voorwerp, maar zoo werden ze en worden ze nog bij duizenden vervaardigd.

— Heb je de advertentie nog eens geplaatst?

— Ja zeker, in bijna alle bladen.

— Ook in de voornaamste Fransche?

— Evenals in de Duitsche.

Raffles keek het raam uit en antwoordde niet aanstonds.

Toen hernam hij:

— Ik kan mij niet begrijpen, dat de ouders van Lizzy reeds overleden zouden zijn. Haar moeder kan nauwelijks veertig of vijfenviertig jaar zijn. Er zal niets anders op overschieten, dan dat wij zelf eens op onderzoek uittrekken.

— En hoop je, dat dat nut zal hebben?

— Dat weet ik niet, maar in ieder geval komen wij niet veel verder met niets doen.

— Hoe zullen wij dan beginnen?

— Wij moeten aanvangen met te informeren naar de zigeuners die hier dertien jaar geleden met hun wagens op de noordgrens van de stad gestaan hebben.

— Dat zal niet zoo gemakkelijk zijn. Die menschen laten meestal geen spoor na.

— Misschien in dit geval toch wel, want het zal wel velen opgevallen zijn dat zich bij dien troep bruine rekels een zoo bijzonder blank meisje bevond.

— Dat is nog de vraag, want het is zeer wel mogelijk dat zij het kind pas gestolen hadden toen het uit den wagen viel.

Raffles sprong op.

— Je hebt gelijk, Charly, riep hij uit, en toch over hoe weinig gegevens wij ook beschikken, wij moeten aan het werk. Door stilzitten zullen wij zeker niet verder komen. Ga mede, dan zullen wij eens zien of het

register van het politiebureau ons geen stap verder brengt.

De beide vrienden verlieten haastig de villa en begonnen hun onderzoek met de hardnekkigheid van een bulldog, die zij bij dergelijke gelegenheden steeds ten toon spreidden.

Zij liepen alle politiebureaux af, tot zij het noorden van de stad bereikt hadden, verseinden tal van telegrammen, zaten uren in de fraaie, blauw-gelakte automobielen, door Henderson den chauffeur bestuurd, sloegen dikke registers op — en toen zij zich dien avond ter ruste begaven, waren zij nog steeds niets gevorderd!

Maar zij waren er de mannen niet naar om den moed op te geven.

En door hun onvermoeibaar speuren, vonden zij ten slotte eenig spoor!

Het bleek dat er bij den Zigeunertroep, die veertien jaar geleden het noorden van Londen bezocht had, een paar kerels waren, die reeds lang als gevaarlijke dieven en roovers geboekt stonden, en die ook reeds eenige jaren achter slot en grendel hadden gezeten.

Verschillende inbraken in villa's, op het platteland, moesten op hun rekening worden gesteld.

Juist een jaar geleden had een ernstige diefstal, onder verzwarende omstandigheden, te Leeds gepleegd, vrij wat opzien gebaard, omdat daarbij dezelfde twee recidivisten betrokken waren.

Hun schuld was echter niet bewezen, en tot zijn spijt had de rechter hen op vrije voeten moeten stellen.

En diezelfde bende zou zich thans op nauwelijks honderd kilometer afstand van Londen in een kleine provinciestad ophouden!

Het had volle veertien dagen geduurd eer Raffles en Charly tot deze ontdekking waren gekomen!

Maar toen zij ook eenmaal zoover waren, wisten zij niet meer van ophouden!

Dadelijk werden de noodige plannen gemaakt.

Raffles had Lizzy zoowel als Barrister geheel onkundig gelaten van de vorderingen van het onderzoek, en zelfs deelde hij hen niets mede van zijn voorgenomen reis, daar het avontuur hem wel eens in omstandigheden kon brengen, waarin het niet geraden kon zijn dat hij als Lord Aberdeen optrad.

Henderson pakte de koffers; Charly zocht eenige vermommingen bijeen, en nog geen uur nadat Raffles de zekerheid had gekregen van de verblijfplaats der zigeunerbende, snorde de renwagen in ijlende vaart den weg naar het Noorden op, naar Huntingdon, de

kleine plaats waar de bende het laatst gezien was.

Henderson de chauffeur, die met enkele woorden op de hoogte was gebracht, stuurde den renwagen met vaste hand door de graafschappen Middlesex, Hertford en Bedford.

Zij kwamen omstreeks anderhalf uur nadat zij de villa verlaten hadden in het kleine stadje Huntingdon aan, de hoofdstad van het gelijknamige graafschap.

Raffles dacht er eerst over, de politie in den arm te nemen, maar bij nader inzien leek het hem toch beter haar buiten de zaak te laten.

Het was immers niet zeker of hij in deze aangelegenheid wel altijd als Lord Aberdeen zou kunnen optreden.

De toekomst zal aan het licht brengen, dat de groote onbekende hierin verstandig had gehandeld.

De auto werd gestald in een groote garage, waar ook de koffers tijdelijk werden gelaten.

Dadelijk daarna werd met het onderzoek een begin gemaakt.

Huntingdon is slechts een klein stadje, welke men in een half uur van het eene einde tot het andere kan doorloopen, en zij behoeften dus niet lang te zoeken naar de plek waar de zigeuners hun kamp hadden opgeslagen.

Er bleek een voorjaarskermis te zijn in het stadje en de eerste de beste agent van politie kon hen wijzen waar de kermistroep vertoefde.

Aanstonds richtten Raffles en Charly hun schreden daarheen, terwijl Henderson last kreeg de auto weder te gaan halen en langzaam te volgen.

Hij moest postvatten op een plek, vanwaar de zigeuners hem niet zouden kunnen zien, aan de oostelijke grens van de stad.

De twee vrienden behoeften niet ver te loopen.

Nauwelijks hadden zij de laatste huizen van Huntingdon achter zich gelaten of zij ontwaarden ter zijde van den straatweg, op een stuk bouwland, een zestal groote woonwagens.

Er viel niet aan te twifelen — zij hadden het kamp van den kermistroep bereikt.

Daar zij zich reeds in de auto op een stille plek vermomd hadden, behoeften zij geen vrees te koesteren, dat men hen later zou herkennen, in geval de zaak zich mocht verwickelen.

Zij drentelden naar de wagens toe, als nieuwsgierige voorbijgangers, die met hun tijd geen weg weten.

Het drukke leventje was daar in vollen gang.

Het bleek, dat het kamp in de onmiddellijke nabij-

heid was opgericht van eenige kleine armoedige tenten, een soort circus, het tentje van een waarzegster, een menagerie, en een kleine loods, waar „Het Verstandigste paard ter Wereld” aan den volke werd vertoond.

Op het gras en in het zand speelden kinderen, die ondanks het waakzaam oog van de politie zoo goed als moedernaakt rondliepen.

Soms schreeuwden en vochten zij en trokken elkan- der bij de haren, onder het uitstooten van een taaltje, waarvan Raffles zoomin als Charly veel begreep.

Het was een mengelmoes van Hongaarsch en Roemeensch, doorspekt met hier en daar opgevangen Engelsche woorden.

Op de trap van een der woonwagens zat een vrouw van omstreeks 30 jaar, maar met reeds verlept, donkerbruin gelaat, en gitzwarte haren, aardappelen te schillen.

Een kleine fox-terrier lag aan haar voeten en hief van tijd tot tijd den kop op om naar de schreeuwende kinderen op te zien.

Iets verder was een jongen van omstreeks vijftien jaar, die een gerafeld jasje aan had over zijn donkerblauw kunstemakerstricot, bezig met het matten van een rieten stoel.

Op de open plek, een soort pleintje, door de wagens gevormd, die in een kring waren neergezet, liepen mannen met een donkerbruin gelaat heen en weer.

De voorstelling zou pas over een paar uur beginnen.

Met den rug tegen een der boomen langs den weg geleund, zat een oude zigeuner met lang, vuil wit haar en een langen, witten baard, die hem tot bijna op de borst hing en hem een aartsvaderlijk uiterlijk verleende.

Hij scheen de eenige te zijn die volstrekt niets uitvoerde, als men ten minste het rooken uit een kort steenen pijpje geen bezigheid noemde.

Hij scheen diep in gedachten verzonken en bemerkte niets van de nadering der beide vrienden.

Pas toen Raffles en Charly voor hem stil stonden hief hij langzaam het hoofd op en keek hen beurte- lings met zijn donkere oogen onderzoekend en eenig- zins wantrouvens aan.

Toen zeide hij in tamelijk goed Engelsch:

— Als gij voor de voorstelling komt, heeren, dan zijt gij te vroeg!

— Dat weet ik wel, vriend, antwoordde Raffles, daarom komen wij hier niet!

— Dan komt gij zeker uit nieuwsgierigheid om het kamp eens te bezichtigen?

— Zoo half en half! Maar in hoofdzaak komen wij voor u!

De oude zigeuner nam de pijp uit den mond en keek Raffles met de grootste verbazing aan.

— Voor mij? vroeg hij toen. Gij steekt zeker den gek met me? Wat zoudt ge van mij, arme oude man kunnen wenschen? Zijt gij soms schilder en wenscht gij dat ik u als model sta?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Ik kan mij begrijpen dat vele schilders u die vraag hebben gesteld, maar ik wilde om te beginnen slechts van u weten of gij reeds lang bij denzelfden troep zijt?

— Heel lang, mijnheer!

— Langer dan veertien jaren bijvoorbeeld?

In plaats van dadelijk te antwoorden stond de oude zigeuner niet zonder moeite op, keek Raffles aandachtig aan en bromde iets in zich zelf.

Toen hernam hij luid:

— Met dezen troep trek ik reeds een heelen menschenleeftijd rond, mijnheer, en de hemel hoort het mij te zeggen, dat het waarlijk veel te lang is. Maar dat zijn zaken die u niet raken — gij stelt er geen belang in, en onze geheimen gaan u niet aan!

— Misschien toch wel, oude, zeide Raffles kalm. Gij hebt zeker een goed geheugen?

— Ik heb een uitstekend geheugen voor een beleedi- ging die mij is aangedaan of voor een onrecht dat ik heb moeten verduren, mijnheer!

— En hoe is het met het onrecht dat gij hebt moeten aanschouwen? vroeg Raffles terwijl hij den grijs- aard strak aankeek.

— Dat tracht ik te vergeten, mijnheer. Maar wat vraagt gij mij dat alles? Waar wilt gij heen?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen.

Raffles wierp een blik op het kamp, dat zich aan de overzijde van den greppel, op ongeveer dertig meter af- stand verhief, als om zich te overtuigen dat men hem niet zou kunnen verstaan.

Toen begon hij:

— Dertien of veertien jaar geleden is deze zelfde troep in een der noordelijke wijken van Londen ge- weest, en toen zij haar verliet was het gezelschap met een persoon vermeerderd, die daar echter volstrekt niet op gesteld was. Begrijpt gij mij?

De oude man wierp een schichtigen blik om zich heen en antwoordde toen op zachten toon:

— Ik weet niet wat gij bedoelt, mijnheer.

— Kom, kom, ik zou u aanraden u niet van dea

domme te houden, gij weet zeer goed wat ik bedoel. Als ik u aanzie dan geloof ik dat gij niet zijt, zooals die andere kerels die daar ginds rondloopen. Zeg mij eerlijk wat gij van de ontvoering van het vierjarige meisje weet.

Weer wierp de oude zigeuner een vreesachtigen blik om zich heen.

Toen antwoordde hij op fluisterenden toon:

— Ik wil eerst weten wat u bekend is, mijnheer. Als uw antwoord luidt zooals ik vermoed, dan zal ik u helpen, de reden zal u weinig kunnen schelen. Laat het u genoeg zijn dat ik mij wil wreken op een van die mannen daarginds. Maar gij moet mij beloven, dat ik in het geheel geen gevaar zal loopen. Ik ben een oud man en ik zou mij niet meer tegen hem kunnen verweren. Maar als ik den schelm die het deed aan de galg kan helpen, dan kunt gij over mij beschikken.

— De galg zal het wel niet zijn, hernam Raffles glimlachend, maar het zou hem toch kunnen opbreken, want de Engelsche wet is niet mak voor kinderrovers.

— Was het dat maar alleen, bromde de oude man voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

— En zeg mij nu wat gij weet van de zaak.

— Luister dan. Ongeveer veertien jaar geleden werd een klein meisje gestolen door den troep waartoe gij behoort, waarschijnlijk in de hoop een goeden losprijs voor het kind te kunnen bedingen. Nadat de wagens nauwelijks Londen verlaten hadden wist het kleintje, zeker bevreesd voor haar omgeving, de waakzaamheid van haar ontvoerder te verschalken, en zelfs het kleine medaljon weder te grijpen, dat men haar waarschijnlijk reeds had ontstolen. Of zij van den wagen is gevallen, of er uit heeft willen springen, weet ik niet, maar zij werd later aan den kant van den weg gevonden, door een man die haar liefderijk opnam. Welnu, ik heb dien man en ik heb dat meisje gesproken. Ik heb ook het medaljon gezien.

— En het litteken? vroeg de oude zigeuner haastig, terwijl hij Raffles bij de mouw greep. Hebt gij ook het litteken gezien?

— Waar moet zich dat bevinden?

— Op den bovenarm, even boven den elleboog. Het kleine meisje had zich waarschijnlijk eenigen tijd geleden zeer ernstig bezeerd, want van de wonde was een klein vuurrood litteken achtergebleven.

— Daarvan weet ik niets, hernam Raffles, maar er valt niet aan te twifelen of het meisje is hetzelfde dat

door uwe makkers veertien jaar geleden werd ontvoerd.

— Mijn makkers? bromde de grijsaard, dat zijn zij niet voor den duivel. Het is een bende dieven en schurken. Geheimhouding moet mijn lippen verzegelen anders zou ik u dingen kunnen vertellen..... Maar laat ons ter zake komen. Wat wilt ge van mij?

— Vraagt gij dat nog? Ik wil weten wie de ouders van het meisje zijn, opdat het aan die ongelukkige menschen kan worden teruggegeven, die reeds zoo langen tijd vol smartelijk verlangen naar het kind uitzien.

De oude man stond in diepe gedachten verzonken en pluisde zenuwachtig met zijn magere bruine vingers in zijn witten baard.

Toen keek hij nogmaals om zich heen, en zeide:

— Zweert gij mij dat gij mij geheel en al buiten het spel zult laten?

— Dat beloof ik u. Maar hetzelfde geldt niet voor den schurk die de ontvoering op zijn geweten heeft. Als ik hem in handen krijg en bewijzen tegen hem heb bijeen gebracht, dan zal hij er niet zoo gemakkelijk afkomen.

De oude man had zich half omgewend om naar het zigeunerkamp te zien.

Plotseling begonnen zijn oogen te fonkelen.

Hij boog zich naar Raffles over en fluisterde op heeschen toon:

— Zie, daarginds mijnheer, die kerel met dien rooden kop — weinig minder rood dan zijn haar.

— Wie is dat? vroeg Raffles, terwijl hij een zijdeling-schen blik wierp op den man die hem was aangewezen.

— Dat is het hoofd van onzen troep, Take Bonescu, een schurk zooals er weinige rondloopen. Ik had een dochter, mijnheer, mijn eenige schat — de ellendeling heeft haar onteerd — nu ligt zij op den bodem van de Seine en hij lachte, de aterling. Hij lachte zooals hij steeds lacht wanneer hij een slechte daad verricht.

Het gelaat van den ouden zigeuner had onder het heesch gefluister van deze woorden een vreeselijke uitdrukking van woede en haat verkregen.

Hij balde de sidderende vuisten en zijn oogen schoten vlammen.

Hij dwong zich echter tot kalmte en vervolgde:

— Bonescu is de man die het kind stal. Zijn woede was onbeschrijflijk toen hij bemerkte dat het verdwenen was, want hij wilde er, zooals gij terecht hebt opgemerkt, een goeden losprijs voor vragen.

— Het kind was dus van rijke ouders? vroeg Raffles die vol aandacht en belangstelling had toegeluisterd.

— Van zeer rijke ouders, mijnheer.

— Wonen zij te Londen?

— Ja.

Raffles en Charly wisselden een snellen blik met elkaar.

Blijkbaar hadden zij zich zelve dezelfde vraag gesteld.

— Als de ouders nog te Londen wonen, hoe kwam het dan dat zij de advertentie niet gelezen hadden? Waarom hadden zij zich niet aangemeld?

Raffles wendde zich weder tot den ouden zigeuner en vroeg:

— Wilt ge mij den naam van de ouders van het meisje niet zeggen?

De zigeuner scheen zijn geheugen te raadplegen.

Maar eindelijk scheen hem de naam plotseling in te vallen.

— Haar vader heet Sanderson, mijnheer, en het huis bevond zich dicht bij het paleis van den koning — de naam van de straat heb ik helaas vergeten.

— Dat doet er niet toe, mijn vriend, hernam Raffles haastig. De hoofdzaak is dat wij dien naam kennen, en de buurt.

Hij haalde eenige goudstukken uit den zak en wilde deze den zigeuner in de hand stoppen.

Maar deze week haastig terug en zeide driftig:

— Gij schijnt onze gebruiken niet te kennen, mijnheer. Een zigeuner pleegt wel verraad om zich te wreken — maar hij laat er zich niet voor betalen.

Vol verbazing deed Raffles een stap achteruit.

Iets dergelijks had hij zeker niet verwacht van dezen

man, ternauwernood bekleed met eenige oude voddën.

Hij stak den ouden zigeuner de hand toe en zeide toen:

— Gij hebt geen verraad gepleegd, maar uw plicht gedaan.

— Dat zal de chef wel anders opvatten, als hij er ooit achter komt, mijnheer, bromde de grijsaard. Maar belooft gij mij althans dat die schurk van een Bonescu gevangen wordt? Als de politie hem maar eenmaal in handen heeft zal zij spoedig genoeg merken, dat zij een gevaarlijken boosdoener heeft gevat. Ik kan en wil er u op dit oogenblik niets meer van zeggen — dat moet de politie zelf maar uitvinden. Wat mij betreft — ik heb mijn eenige dochter gewroken. Als ik slechts jonger geweest was, dan verzeeker ik u dat ik het wel op andere wijze zou hebben gedaan.

De oude zigeuner lichtte even zijn vilten punthoed op, wierp nog een blik vol haat op den man met het roode haar, die tusschen de wagens zichtbaar was, en die bezig was een pony op te tuigen, en slenterde toen met gebogen hoofd weg, zonder nog eenmaal om te zien.

Ook Raffles en Charly verwijderden zich, zonder om te kijken.

Als zij dat wel gedaan hadden, dan zouden zij gezien hebben, dat het gelaat van een jongen knaap, die blijkbaar al dien tijd in den drogen greppel had gelegen, voorzichtig boven het gras kwam uitkijken, en de beide vreemdelingen nastaarde, en dat hij vervolgens zoo snel zijn voeten hem dragen wilden naar het kamp terugsnelde.

HOOFDSTUK VI.

De valsche dochter.

Niets hield Raffles en Charly nog in Huntingdon terug en daarom haastten zij zich weder naar de plek waar Henderson met de automobiël wachtte.

— Zoo spoedig je kunt weder naar Londen terug, Henderson, riep Raffles hem toe.

Dat liet de brave chauffeur zich geen twee keer zeggen!

De groote renwagen vloog als het ware over den weg en had Londen weder bereikt, veel spoediger dan een sneltrein het had kunnen doen!

Zoodra zij de noordelijke voorsteden achter zich hadden, en Henderson zijn vaart zeer tegen zijn zin had moeten minderen, gaf Raffles hem door de spreekbuis eenige bevelen.

De auto stond stil voor het eerste het beste groote restaurant.

Raffles en Charly stapten uit, bestelden een lunch, lieten ook Henderson goed voorzien en vroegen vervolgens het adresboek.

Er woonden te Londen eenige dozijnen Sanderson's, maar slechts een in de buurt van het Koninklijk Paleis, en wel zeer dicht bij, namelijk in Pall Mall.

Het was James Sanderson, een bekend importeur van Amerikaansche auto's en die als zeer rijk bekend stond.

Raffles noteerde het adres en nadat zij den maaltijd gebruikt hadden, stapten zij weder in de auto.

Zij lieten zich weder naar de villa brengen, verfrischten zich daar een weinig, legden hun vermoming af, en begaven zich daarop te voet naar het huis van James Sanderson, dat zich op nauwelijks een kwartier loopens van de villa bevond.

Een oude kamerbediende met kort geknipt wit haar en witte bakkebaarden, deed de deur voor hen open.

— Is uw meester thuis, mijn vriend? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer!

— Mevrouw ook?

— Zeker, mevrouw Sanderson is thuis! Wenscht gij hen te spreken?

— Ja, hier is mijn kaartje.

De bediende nam het kaartje aan, wierp er een

vluchtigen blik op en nam aanstonds een eerbiedige houding aan.

— Wees zoo goed binnen te treden, Mylord, ik zal mijnheer en mevrouw aanstonds van uw bezoek verwtigten.

De bediende liet de beide bezoekers in een fraai gemeubelde ontvangstzaal.

Zij behoefden daar niet lang alleen te blijven, want reeds eenige minuten later trad het echtpaar Sanderson binnen.

Het was duidelijk te zien, dat de vader zoowel als de moeder, zeer geleden hadden onder het verlies van hun eenig kind, want zij waren vóór hun tijd vergrijsd, al had ook de zware arbeid van James Sanderson daar niet weinig toe bijgedragen.

Thans echter vertoonde hun gelaat een uitdrukking van innige vreugde, alsof hun kort geleden een groot geluk was wedervaren.

James Sanderson trad op Raffles toe, stak hem de hand toe en zeide op hartelijken toon:

— Wees welkom in mijn huis, Mylord! Gij zult wel begrijpen dat ik geen compliment maak als ik u zeg dat uw naam mij zeer goed bekend is. Neem plaats wat ik u verzoeken mag!

— Sta dan toe dat ik u mijn secretaris, mijnheer Charly Brand, voorstel!

Nadat de wederzijdsche plichtplegingen zich hadden voltrokken, namen allen plaats en keek mevrouw Sanderson, een nog knappe vrouw van omstreeks veertig jaar, Raffles eenigszins nieuwsgierig aan.

Deze bekeek even zijn nagels en begon toen op ernstigen toon, terwijl hij zich tot James Sanderson wendde:

— Gij zult u misschien eenigszins verbaasd afvragen waaraan gij dit plotselinge bezoek te danken hebt, mijnheer! Laat mij u dadelijk zeggen, dat ik kom in een voor u zeer belangrijke aangelegenheid — een aangelegenheid, die reeds lange jaren uw gedachten zal bezig houden.

Hij wachtte even als om te zien welken indruk zijn woorden zouden maken.

Het echtpaar had een verbaasden blik gewisseld, en scheen niet veel van deze inleiding te begrijpen.

Raffles fronste licht de wenkbrauwen.

Zou hij zich toch bedrogen hebben? en zouden deze ouders het verlies van hun kind reeds geheel en al vergeten hebben?

Hij vervolgde eenigszins sneller sprekende:

— Ik wil u niet te lang in spanning houden! Ik kom hier in verband met de ontvoering van uw eenige dochter, veertien jaren geleden, en waarvan ik door een toeval gehoord heb!

Mevrouw Sanderson was bleek geworden en James Sanderson stond langzaam op en keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

— Mogen wij weten van wie gij die bijzonderheden vernomen hebt? vroeg hij toen langzaam.

— Van uw dochter zelve, mijnheer, antwoordde Raffles, terwijl hij op zijn beurt opstond.

Hij was een oogenblik bevreesd, dat hij zijn mededeeling wat al te zeer op den man af had geuit, maar zijn vrees bleek overbodig, want Sanderson riep vroolijk uit:

— Heeft Dolly u dat meegedeeld, Mylord? Gij hebt het verhaal dus uit haar eigen mond?

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles eenigszins verbaasd over den indruk dien zijn woorden schenen te maken. Ik moet u evenwel zeggen, dat uw dochter een anderen naam droeg, die haar waarschijnlijk door haar stiefvader is gegeven — zij heet namelijk Lizzy!

— Dat heeft zij mij in het geheel niet verteld, hernam Sanderson lachend.

Raffles deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

Toen trad hij vlug op Sanderson toe en vroeg met een zonderling veranderde stem:

— Hebt gij uw dochter dan gesproken?

Nu was het de beurt van Sanderson om Raffles vol verbazing en niet zonder schrik aan te staren.

— Zou ik haar niet gesproken hebben? riep hij uit. Wel, Dolly woont immers reeds veertien dagen hier!

Raffles wreef zich langzaam met de hand over het voorhoofd en keek Sanderson strak aan.

Het was duidelijk, dat de man in vollen ernst sprak, en toch — hoe was dat mogelijk?

Hoe kon hij reeds met Lizzy gesproken hebben, zonder dat deze hem, Raffles, daarvan iets zou hebben medegedeeld?

Hoe was het mogelijk dat zij reeds veertien dagen

in dit huis woonde, terwijl hij haar naar zijn kleine villa met haar vader had gezonden.

Sanderson scheen de verandering te zien, die er op het gelaat van zijn bezoeker plaats greep, ofschoon hij er de beteekenis niet van kon begrijpen.

Toch werd hij door een zonderlinge onrust aangegrepen.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Sanderson, er moet hier een geheimzinnig misverstand in het spel zijn — ofwel ik zou een jammerlijk figuur slaan! Zoudt gij mij willen antwoorden op eenige vragen, die uw dochter betreffen?

— Met het grootste genoegen, Mylord!

— Beschrijf mij dan haar uiterlijk eens!

— Wel, zij is een knappe, groote meid geworden! Zij heeft mooie donker-blauwe oogen, en prachtig zwart haar!

— En het litteeken boven haar elleboog?

— Wel, dat litteeken is waar het behoort te zijn! riep Sanderson uit, die ondanks zich zelf onder den indruk kwam van den ernst waarmede Raffles sprak.

— Hoe zijt gij met haar in aanraking gekomen?

— Haar stiefvader heeft haar bij mij gebracht!

— Hoe heette hij?

— Tom Barrister was zijn naam!

Raffles en Charly ondervroegen elkaar met de oogen.

Het was duidelijk dat hier een schandelijke komedie was opgevoerd!

Weer stond Raffles op, ging naar Sanderson toe, en legde hem de hand op den schouder.

— Ik heb u een droevig bericht mede te deelen, mijnheer Sanderson, maar ik kan gelukkig spoedig uw teleurstelling in blijdschap doen verkeeren — men heeft u schandelijk bedrogen! Het meisje dat zich als uw dochter aan u heeft voorgesteld, is eenvoudig een oplichtster! Gij hebt veertien dagen lang een vreemde linge in uw huis gehad!

Mevrouw Sanderson slaakt een zachten kreet en drukte de beide handen op haar boezem.

— Mijn voorgevoel! kreunde zij zachtjes. Ik wist het wel dat mijn voorgevoel mij niet bedrogen had! Een soort instinct heeft mij gewaarschuwd! Er was altijd iets tusschen haar en mij, dat ik niet weet te omschrijven, maar dat ons scheen te scheiden, telkens als ik haar wilde liefkoozen!

James Sanderson liep met de handen op den rug eenige malen het vertrek op en neder.

Het was duidelijk, dat hij aan de grootste ontroering ten prooi was.

De slag had hem zoo hevig getroffen, dat hij niet aanstonds wist, hoe hij er het hoofd aan zou bieden.

Eindelijk stond hij voor Raffles stil en zeide op doffen toon:

— Mylord, wij zijn u zeer erkentelijk voor uwe waarschuwing, maar toch kan ik nog niet aan een dergelijke bedriegerij gelooven, alvorens ik betere bewijzen heb.

— Dat kan ik mij zeer goed begrijpen, mijnheer, zeide Raffles. Ik zelf zou in uw geval waarschijnlijk niet anders handelen. Welnu, die bewijzen zijn gemakkelijk te geven. Ik heb daartoe niets anders te doen, dan uwe zoogenaamde dochter te zien. Kunt gij mij daartoe in de gelegenheid stellen?

— Als gij nog eenige oogenblikken geduld hebt, Mylord, kan ik aan uw verzoek voldoen. Mijn dochter — dat meisje, is een paar uren geleden uitgereden, om een rijtochtje in het Hyde Park te maken, zeide mevrouw Sanderson. Zij zal over een half uur zeker wel terug zijn. Wilt gij zoolang wachten?

— Gaarne mevrouw.

— Maar wat kan het doel van deze laagheid zijn? barstte James Sanderson uit.

— Het doel ligt dunkt mij voor de hand, zeide Raffles. Gij zijt zeer rijk en iemand die hier als kind behandeld wordt, en voor wie men geen geheimen heeft, kan al heel gemakkelijk een goeden slag voorbereiden, en den weg bereiden voor hare medeplichtigen, die uw huis zouden leeghalen voor gij er op verdacht zoudt zijn.

Sanderson liet een kreet van woede hooren.

— Ik laat haar aanstonds door de politie arresteeren, als uw vermoedens op waarheid blijken te berusten, Mylord, riep hij uit.

— Dat zou ik u ontraden, mijnheer, hernam Raffles. Gij zoudt dan ongetwijfeld dat schepsel onschadelijk gemaakt hebben, maar niet haar medeplichtigen. Hoe komt het eigenlijk, dat gij zoo aanstonds geloofd hebt, dat dat meisje uw dochter was? ging hij voort.

— Omdat wij geen reden hadden, het niet te gelooven, antwoordde Sanderson. Zij had juist den leeftijd, dien mijn lief kind had moeten hebben, het zwarte haar, het litteken, opgelopen door een ongeluk met een keukenmes, waarmede zij gespeeld had, de blauwe oogen, het verhaal van haren stiefvader, die mij een eerlijk man toescheen — alles kwam uit.

— Het is waar, gij hadt niet dadelijk aanleiding, hun mededeelingen te wantrouwen, zeide Raffles nadenkend. Maar voor uw zoogenaamde dochter terug-

komt, zou ik wel even naar mijn villa willen telefoneeren, waar zich uw dochter in waarheid bevindt.

Mevrouw Sanderson slaakte een luide kreet.

— Zij leeft dus? Gij hebt haar gezien en gesproken, Mylord? Maar deel het ons toch aanstonds mede, riep zij uit, de oogen vol tranen.

Raffles wachtte niet langer met de mededeeling van zijn ontmoeting met den ouden Barrister, zijn genezing, zijn bekentenis, en zijn belofte, mede te werken om de ouders van zijn stiefdochter zoo spoedig mogelijk terug te vinden.

De beide ouders hadden stil en roerloos naar het verhaal geluisterd.

Toen Raffles gereed was, greep Sanderson zijn handen en drukte ze krachtig.

Zijn stem beefde toen hij zeide:

— Ik verzoek u, ik smeek u, aanstonds te telefoneeren, en ons kind te verzoeken, dadelijk hier te komen, Mylord.

— Ik verlang niets liever, zeide Raffles. Gij hebt natuurlijk een telefoon hier?

— Daarginds hangt een toestel aan den muur, Mylord.

Raffles stond op en begaf zich naar het toestel.

De aanwezigen hoorden hem met zachte stem eenige woorden in het toestel spreken en daarop een kreet van woede en verbazing.

Er volgden nog eenige snel gesproken woorden en toen hing Raffles het toestel weder op en kwam met bleek gelaat weder naar de kleine groep die hem vol vrees en met groote spanning aanzag.

— Wel, Mylord? vroeg Sanderson. Komt zij? Kan ik haar binnen enkele uren in mijn armen sluiten?

Raffles schudde het hoofd.

Zijn stem had een sissenden klank, toen hij antwoordde:

— Neen, mijnheer Sanderson, dat kunt gij helaas niet. Ik sprak zoeven met mijn rentmeester, die mijn kleine villa beheert, waarheen ik Barrister en Lizzy had gezonden, tot de goede oude man geheel genezen zou zijn. Welnu, de man deelt mij mede, dat mijn beschermeling en zijn pleegdochter veertien dagen geleden zijn vertrokken en sedert niet zijn teruggekeerd.

— Wanneer zijn zij daarheen vertrokken? vroeg Sanderson ademloos.

— Juist zeventien dagen geleden! Het verbaasde mij wel een weinig, dat zij slechts een maal geschreven hadden om hun goede overkomst te melden, maar ik meende dat zij te zeer door hun geluk in beslag werden

genomen om aan anderen te denken, zooals het zoo vaak gaat. Ik had beter moeten weten! Ik had steeds en overal gevaar moeten zien!

Hij balde woedend de vuist en richtte zich toen tot Charly:

— Kom, mijnheer Brand, wij moeten aanstonds aan het werk, er valt geen oogenblik te verliezen!

Daarop wendde hij zich weder tot Sanderson, die met bleek gelaat naast den stoel stond, waarop zijn vrouw roerloos, met de oogen strak voor zich uit staarend, was neergevallen, en zeide:

— Mijnheer Sanderson, ik kan hier nu niet langer blijven. Met dat schepsel dat zich bij u heeft ingedrongen spreken wij later wel! Zij ontgaat ons niet! Gij begrijpt zeker wel, wat er daarginds gebeurd is! Men heeft den ouden Barrister ontvoerd, en met hem zijn pleegkind, omdat men wel begreep, dat die het plan in den weg zouden staan en te ongelegener tijd alles zouden kunnen uitbrengen! Pas als die twee onschadelijk waren gemaakt, kon men het wagen, de comedie op touw te zetten!

— Maar ik laat nu toch onmiddellijk de politie waarschuwen, mylord! riep Sanderson uit.

— Nogmaals — wacht daarmee tot het laatste oogenblik! Nu meer dan ooit! Als de schelmen hun plan zien mislukken, zullen zij zich wellicht op een vreeselijke manier wreken — gij weet niet waartoe die bandieten in staat zijn! Ik verzoek u daarom, u te beheerschen en die vrouw een vriendelijk gelaat te toonen, zoodat zij geen argwaan opvat. Het zal u moeilijk vallen, dat begrijp ik, maar het is volstrekt noodzakelijk! Wat mij betreft — ik zal geen rust of duur hebben, voor ik uw dochter heb bevrijd!

De arme moeder barstte in snikken los en zeide met gesmoorde stem:

— Wij zullen geen gelukkig oogenblik meer hebben, voor gij geslaagd zijt, Mylord! Maar zou mijn man u niet behulpzaam kunnen zijn? Hij is sterk en moedig!

— Daarvan ben ik overtuigd, mevrouw! antwoordde Raffles. Maar de mannen, die ik aan het werk zal zetten, kunnen dit werk wel alleen af, dat verzeker ik u — zij hebben zooiets wel meer gedaan, en de bandieten mogen zich voor hen in acht nemen! Nog een vraag, voor ik ga! Hebt gij de advertentie in 't geheel niet gelezen, welke ik in de bladen heb doen plaatsen?

— Natuurlijk, mylord! riep Sanderson uit. En wij wilden er juist op antwoorden toen dat meisje zich kwam aanmelden!

— Maar hoe verklaarde zij het dan, dat zij wist dat gij haar vader waart?

— De gewaande Barrister zeide dat hij door lang zoeken den vader van zijn pleegkind ontdekt had, juist nadat hij de advertentie had laten plaatsen!

— Brutaler kan het moeilijk! bromde Raffles voor zich heen.

Hij drukte Sanderson de hand en hernam luide:

— Speel comedie tegenover haar — het is het beste wat gij voorloopig doen kunt. Ik beloof u, dat wij haar zullen ontmaskeren op een wijze die haar lang zal heugen! En verder kunt gij er op rekenen, dat ik u zoo vaak als slechts mogelijk is op de hoogte zal houden.

— Het zal ons zwaar vallen om te huichelen, Mylord, zeide Sanderson zuchtend. Maar als gij meent, dat de schurken zich op mijn arm kind zullen wreken als hun opzet mislukt, dan acht ik mij tot alles in staat!

— Ik reken op uw beider moed en zelfbeheersching! riep Raffles uit. En nu — aan het werk, mijnheer Brand!

HOOFDSTUK VII.

Professor Nicholson ten tooneele.

Raffles liet geen seconde verloren gaan.

Hij riep een huurauto aan, die de beide mannen in snelle vaart naar de villa bracht.

Het was drie uur, toen zij weder binnentraden.

Henderson werd aanstonds gewaarschuwd, en kwam met een gesloten, snelle toerauto voorrijden.

In allerijl hadden Raffles en Charly eenige kleederen en andere voorwerpen bijeengepakt, die noodig konden zijn voor een vermomming.

— Naar het landhuis in Hampstead, Henderson! beval Raffles toen de beide vrienden zouden instappen.

De auto schoot weg als een pijl uit den boog.

Henderson was een schrandere knaap en hij had aan het gelaat van zijn meester wel gezien, dat de zaak, waarvoor men hem had laten komen, grooten spoed vereischte.

De wagen vloog door de noordelijke wijken van Londen en stond een uur later stil voor een klein maar sierlijk landhuis, in Golden's Green.

De rentmeester, telefonisch gewaarschuwd, sprong haastig op van de bank in den tuin voor het huis, en opende het hek.

Raffles en Charly stapten uit.

— Wacht hier, Henderson! zeide Raffles tot den chauffeur. Wij komen dadelijk terug.

De drie mannen liepen den kleinen tuin door, en traden de tuinkamer van het landhuis binnen.

Daar liet Raffles zich in een stoel vallen, en wendde zich tot den rentmeester:

— Vertel mij nu in enkele woorden, wat er is voorgevallen, Higgs!

— Ik zou u waarlijk niet meer kunnen mededeelen, dan ik reeds telefonisch deed, mylord, antwoordde de rentmeester. Veertien dagen geleden zijn uwe beschermelingen, nadat miss Lizzy van haar werk was teruggekeerd, en nadat zij gezamenlijk gedineerd hadden, uitgegaan. Zij schenen zeer vroolijk en opgewekt!

— Zeiden zij niets, voor zij uitgingen?

— Zij zeiden alleen, dat zij „iemand tegemoet gingen”, en daarbij lachte het jonge meisje opgewekt.

— Zeiden zij niets van terugkomen?

— In 't geheel niet.

— Waart gij dan in 't geheel niet verbaasd of ongerust, toen zij des avonds niet waren teruggekeerd?

— Aanvankelijk wel een weinig, maar ik meende, dat Mylord wel die „iemand” kon zijn, en dat zij met u naar Londen teruggekeerd waren.

— Een valstrik — een lage valstrik! bromde Raffles in zich zelf.

Toen sprong hij op en riep:

— Kom, mijnheer Brand, wij zullen nog even de kamer van Lizzy doorzoeken, wellicht vinden wij daar eenig spoor, en dan zullen wij — een paar mannen in dienst nemen om deze zaak te onderzoeken. Houdt mij telefonisch of per telegram op de hoogte van wat hier gebeurt, of wat gij moogt ontdekken, Higgs!

— Tot uw orders, mylord!

De beide vrienden sprongen de trap op, naar de eerste en eenige verdieping, waar zich de vriendelijke, zonnige kamer van het jonge meisje bevond.

Door het raam had men een heerlijk uitzicht over den omtrek, de groene heuvelen, den straatweg, en het kleine station van den spoorweg, vanwaar Lizzy iederen morgen naar haar werk vertrok.

Snel doorzochten de twee vrienden het vertrekje.

De vlugge vingers van Raffles hadden in een ommzien de laden en een paar kistjes geopend.

Hij vond brieven, waarvan hij den teederen aard aanstonds begreep — zij waren met een blauw zijden bandje omstrikt — en welke hij dadelijk ter zijde schoof, wat betaalde rekeningen, eenige vergeelde portretten — —

En tenslotte vond hij, waarnaar hij zocht!

Het was een brief, met zijn eigen hand geschreven, en die slechts weinige regels bevatte:

„Kom mij morgen met uw vader van het station halen. Ik reis met den trein van half negen, en heb u goed nieuws mede te deelen.”

En daarop volgde de onderteekening „William Aberdeen”.

Zwijgend toonde Raffles den brief aan Charly.

Deze las hem vlug door en gaf hem toen weder terug. Hij keek Raffles verwonderd aan.

— Dien brief heb je toch nooit geschreven?

— Natuurlijk niet!
 — Wie zou het dan gedaan hebben?
 — Een falsaris, die zeer bekwaam is in zijn vak, want ik zou bijna zelf gelooven, dat ik dien brief schreef zoo voortreffelijk is het handschrift en de onderteekening nageemaakt! Luister, Charly! Ik weet niet, waardoor ik daartoe kom — maar ik geloof, ik zou durven verzeke- ren dat hier een man achter zit, dien wij dood waan- den, en die desondanks door den duivel zelf weder ge- red is!

— Professor Nicholson! riep Charly verschrikt uit.

— Hij zelf.

— Maar dat is toch onmogelijk! Wij hebben hem in het water zien storten, na den strijd op het dek van de duikboot, zwaar gewond nog wel!

— Dat is zoo! Maar ook hebben wij het stoomjacht van de bandieten zien wegvaren, toen wij met onze duikboot het verlaten eiland Eua verlieten! Daar moe- ten dus levenden aan boord zijn geweest, en die leven- den kunnen Nicholson hebben gered, terwijl wij de zwaar beschadigde duikboot herstelden!

Charly's armen vielen slap langs zijn lichaam neer.

— Die satan in menschengedaante zal dus steeds ons pad kruisen! riep hij uit.

— Hij doet het tenminste nu weder, of ik zou mij moeten vergissen, wat natuurlijk mogelijk is, ofschoon de geheele opzet van dezen aanslag en wat er op volgde een uur in den wind naar den Meester der Misdaad riekt! Nu, wij zullen zien, wie de sterkste is!

— Wat zullen wij het eerst doen?

— Naar Huntingdon gaan!

— Wat moeten wij daar uitvoeren? riep Charly ver- baasd uit.

— Een bezoek brengen aan onze zigeuners! Ik ben er van overtuigd dat zij meer van de zaak weten! Vergeet niet dat een hunner, de chef, Take Bonescu, indertijd het kind gestolen heeft! Zou het zoo verwonderlijk zijn als hij in dienst stond van professor Nicholson?

— Maar toen die kinderroof gepleegd werd, was pro- fessor Nicholson nog niet de leider van het Genootschap van den Gouden Sleutel!

— Toegegeven. Destijds was zijn voorganger, profes- sor Shydrift, nog aan het bewind, als ik mij zoo mag uitdrukken, maar al diens rechten, plichten — en ge- heimen zijn op den troonsopvolger overgegaan.

— Nog een vraag, Edward!

— Spoedig dan! Wij hebben nu geen tijd om te praten — wij moeten handelen!

— Hoe verklaar je het, dat Dick Sheppard, die toch

op dezelfde fabriek werkzaam is als Lizzy, in die twee weken heelemaal niet geïnformeerd heeft naar haar toe- stand?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Ik moet erkennen dat ik op die vraag geen ant- woord weet. Het is zeker vreemd genoeg! Een jonge, verliefde knaap als hij is, moet toch dadelijk onderzocht hebben, of zij niet ziek is! Wij zullen het echter spoedig weten. Ik zal Henderson bevelen, langs de fabriek te rijden.

— Een ding is mij volkomen onduidelijk! Hoe kun- nen de schurken hopen, dat hun toeleg lang een geheim blijft?

— Die behoeft niet langer geheim te blijven, dan de bandieten noodig hebben om hun plan ten uitvoer te brengen, n.l. om het huis van James Sanderson op hun gemak leeg te halen, geholpen door de valsche dochter des huizes! Het lieve kind loopt zeker reeds nu rond met een burgermans kapitaal aan juweelen, die het van de „ouden" heeft afgebedeld. Als alles voor de schel- men goed is afgelopen — let wel, dat ik bezwaarlijk tegen de operatie zelve kan protesteeren en dat ook niet doe, maar wel en zeer krachtig tegen de wijze, waarop hier geopereerd wordt! — zullen zij het arme meisje waarschijnlijk weder in vrijheid stellen.

— Maar daarop wachten wij natuurlijk niet?

— Dat is duidelijk! De ellendelingen konden immers wel eens het plan hebben, de gewaande dochter aan een schatrijken man te helpen, die als slachtoffer zou die- nen, en dan kon de gevangenschap wel maanden of jaren duren — als er niets ergers geschiedde! Kwam zij dan vrij, dan zou het immers veel te laat zijn, en zij misschien van kommer en verdriet om het leven geko- men!

— Er blijft ons dus niets anders over dan te han- delen! riep Charly opgewonden uit. Welnu, laten wij Nicholson dan toonen, tenminste als de haaien wer- kelijk zijn lichaam niet hebben opgeslokt, dat wij er nog zijn, en hem zullen bestrijden zoolang er nog een druppel bloed in ons is!

— Dat is taal! Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit, en zijn oogen schitterden. Aan het werk dus!

Alle laden en kistjes werden weder zorgvuldig ge- sloten en daarop begaven de beide vrienden zich we- der naar buiten.

Higgs stond bij het hek te praten met Henderson.

— Je hebt het goed begrepen, Higgs — zoodra er zich iets bijzonders mocht voordoen, waarschuw je mij! Vooruit Henderson! Rijdt als de duivel! Wij moe-

ten naar Londen terug! Rijdt langs de fabriek van Dickson en Flesh!

Een oogenblik later stooft de renwagen opnieuw met sneltreinvaart over den breeden weg, in de richting van de hoofdstad.

Op gevaar af, met de politie in strijd te komen, joeg Henderson den grooten wagen met de grootst mogelijke snelheid door de straten der buitenwijken, die binnen twintig minuten bereikt waren.

Even later stond de wagen als het ware hijgend stil voor een groot fabrieksgebouw.

Raffles stapte uit en trad op het groote hek toe.

Een portier kwam hem tegemoet.

— Goede vriend, zeide Raffles, kunt gij mij ook zeggen, of mijnheer Dick Sheppard op het oogenblik even te spreken is?

De portier trok een bedenkelijk gezicht en antwoordde toen:

— Het is werktijd, mijnheer, ik weet niet, of de patroons het zullen goedvinden! Ik zal echter even telefoneeren! Uw naam?

Raffles noemde den naam van Lord Aberdeen.

De portier zette een verbaasd gezicht, maar hij ging zonder verder iets te zeggen, zijn kleine loge naast het hek binnen, nadat Raffles hem nog had gezegd, dat hij voor een zaak van het grootste gewicht kwam.

Een paar minuten later verscheen de portier weder.

— Wees zoo goed, mij te volgen, Mylord! De heeren hebben verlof gegeven!

Raffles wisselde eenige woorden met Charly, die in de auto was blijven zitten, en volgde toen den portier die hem over een reusachtige binnenplaats naar het schaftlokaal bracht, dat op dit oogenblik geheel verlaten was.

— Wees zoo goed, hier even te wachten, Mylord! zeide de man. Sheppard is gewaarschuwd, en zal zoo aanstond hier zijn! Verontschuldigt mij — ik mag mijn post niet te lang verlaten!

— Ga maar, goede vriend, en neem dit voor uw moeite! hernam Raffles, terwijl hij den portier een goudstuk in de hand drukte.

Verbaasd en met diepe buigingen verliet de man het groote vertrek.

Raffles behoefde niet lang alleen te blijven, want slechts weinige oogenblikken later trad de jonge man, die de liefde van Lizzy had weten te winnen, het lokaal binnen.

Hij was bleek en zijn oogen schenen niet zoo helder als gewoonlijk!

Hij kwam snel op Raffles toe en greep de hand, die deze hem toestak.

Zijn gelaat verhelderde dadelijk, toen hij den wel-doener van den vader zijner verloofde wederzag.

— Ik ben zoo verheugd u te zien, Mylord, dat ik het niet onder woorden kan brengen! zeide hij op warmen toon. Brengt gij mij goed nieuws van den ouden Barrister — en van Lizzy?

Raffles schudde mistroostig het hoofd.

En tevens verscheen er een trek van groote verbazing op zijn scherp geteekend gelaat.

— Gij moet sterk zijn en u op een ernstige tijdning voorbereiden, Dick! zeide hij zacht.

Dick wankelde achteruit en werd nog bleeker dan hij reeds was.

— Wat is er met haar? stamelde hij. Er is haar toch geen ongeluk overkomen?

— Niet in den zin, dien men daaraan gewoonlijk hecht! antwoordde Raffles, terwijl hij opnieuw de hand van den jongen man greep, als om hem te steunen bij wat hij zou moeten hooren. Zij is verdwenen...

— Wat? schreeuwde Dick. Maar dat is toch onmogelijk! Waarheen is zij verdwenen? Waarom? Waar is haar vader?

— Ook de oude Barrister is uit de kleine villa verdwenen, waar ik hem had heengezonden, om weder geheel te herstellen! hernam Raffles op somberen toon. Maar het verwondert mij ten zeerste, dat gij hiervan zelf niets weet, vervolgde hij. Hoe is dat mogelijk? Hebt gij haar dan in het geheel niet geschreven?

— Dat kon ik niet, Mylord, riep Dick op wanhopigen toon. Ik ben al dien tijd ziek geweest.

— Ziek? Wat heeft u dan gescheeld?

— Ik ben in een twist gewikkeld geworden, niet ver van de fabriek, en een onbekend gebleven kerel heeft mij zijn mes tusschen de ribben gestoken. Gisteren mocht ik het gasthuis pas verlaten en pas heden ben ik weder aan het werk gegaan. Het was ook gisteren, dat ik mijn eersten brief schreef aan Lizzy, want ik begreep wel, dat zij zeer ongerust moest zijn, nu zij in het geheel geen bericht van mij kreeg.

Raffles balde de vuisten.

Hij had onmiddellijk begrepen, dat ook deze aanslag een deel uitmaakte van het duivelsche plan van den man die Lizzy en haar vader had laten ontvoeren en James Sanderson een valsche dochter in de armen had gevoerd, voorzien van het gestolen medaljon en een nagemaakt litteeken.

Hij deelde Dick snel zijn vermoedens mede, en ver-

haalde hem daarop in korte woorden wat er geschied was sedert hij hem voor het laatst had gezien.

De jonge man had zwijgend toegeluisterd, met een gelaat dat door woede en smart vertrokken was.

Toen Raffles zweeg, vroeg Dick op doffen toon:

— En kunt gij u niet voorstellen hoe dat geschied is, Mylord?

— Zeker wel! Barrister en Lizzy waren zich geen kwaad bewust, daar zij niet anders konden denken of ik zelf had dien brief geschreven, en gingen des avonds den weg op die naar het station voer. Het is een donkere en eenzame weg, en de duisternis was gevallen. Het kan dus voor een zestal stoutmoedige bandieten niet moeilijk zijn geweest uit een boschje ter zijde van den weg te voorschijn te springen en zich van de beide niets vermoedende wandelaars meester te maken. Daarna hebben zij hen zeer waarschijnlijk in een zeer snel rijdende auto ontvoerd, na hen bewusteloos te hebben gemaakt.

— En kunt gij in het geheel niet vermoeden, Mylord, waar zij zich thans bevinden?

— Volstrekt niet, mijn waarde Dick! Ik tast geheel in het duister tot dusverre. Maar ik verzeker u dat ik

niet zal rusten voor ik die verblijfplaats ontdekt heb! Daarbij zou de hulp van een krachtigen en ondernemenden man mij zeer te stade komen! Zoudt gij ons daarbij behulpzaam willen zijn?

— Hoe kunt gij het vragen, Mylord! Natuurlijk wil ik dat, al zou ik er mijn betrekking voor moeten prijsgeven!

— Dat behoeft niet, hernam Raffles. Ik zal wel even met uw beide patroons spreken, en ik ben overtuigd, dat zij u wel eenige dagen verlof zullen geven.

— Dat hoop ik van ganscher harte, Mylord!

— Ga mij dan voor en wijs mij den weg naar het kantoor!

De beide mannen verlieten het schaftlokaal.

Tien minuten later verlieten zij de fabriek met de toestemming van de beide directeuren in hun zak, volgens welke Dick Sheppard een week verlof kreeg, met behoud van loon „op speciaal verzoek van Lord William Aberdeen”.

— Naar Huntingdon, Henderson! beval Raffles. Je hebt tot dusverre goed gereden — ik hoop dat je me begrijpt!

HOOFDSTUK VIII.

Op het spoor van het wild.

Weder begon de auto haar dollen tocht door de graafschappen ten Noorden van Londen, en ruim een uur later reed zij voor de tweede maal op dien dag het stadje Huntingdon binnen.

Hier nam Raffles zelf het stuurwiel van Henderson over en reed den wagen naar de plek waar het kamp der zigeuners gestaan had.

Maar toen de wagen daar stil hield moesten de drie mannen tot hun bittere spijt ontwaren, dat er van het geheele kamp geen spoor meer te ontdekken was.

Het was als van den aardbodem weggevaagd!

Allen waren uitgestapt en Raffles en Charly keken elkander met de grootste verbazing aan.

— Dat is kras, mompelde de jonge man eindelijk. Wij zijn toch niet dronken of gek, vijf uur geleden stond het kamp er nog!

Raffles antwoordde niet, wierp een blik om zich heen

en stapte toen op een huis toe, dat het eerste van de stad Huntingdon was en bijgevolg een kroeg!

Hij trad er binnen en vroeg aan den waard, die bezig was met het schoonmaken van glazen:

— Neem mij niet kwalijk, goede vriend, maar ik wenschte u wel een vraag te stellen. Kunt gij mij ook zeggen of de zigeuners, die op het onbebouwde terrein naast uw deur gekampeerd hebben lang geleden vertrokken zijn?

— Nauwelijks een uur geleden, mijnheer!

— Was dat vertrek van te voren vastgesteld, dat gij weet?

— Zeker niet, want alles werd in vliegende haast ingepakt. Ik stond juist voor mijn deur een pijp te rooken om eens naar dat zonderlinge volkje te zien. Er scheen een groote ruzie te zijn uitgebroken en allen schreeuwden om het hardst in hun zaar brabbeltaaltje

tegen een ouden man met wit haar en een langen witten baard, die hem tot op de borst hing. Er was een roode kerel bij die dreigend de vuist tegen hem ophief en daarop grepen er twee hem beet en smeten hem meer dan zij hem duwden in een van de woonwagens. Onmiddellijk daarop werd het heele kamp opgebroken en zij zijn vertrokken in de richting van Londen!

Raffles had met bleek gelaat naar dit korte verhaal geluisterd.

Hij begreep aanstonds wat er gebeurd moest zijn — waarschijnlijk had een luistervink in den greppel verborgen, het geheele gesprek dat hij met den ouden zigeuner had, afgeluisterd en onmiddellijk aan den chef overgebracht!

Als de troep werkelijk deel uitmaakte van een of andere bende, en zeker als zij onder het bevel stond van professor Nicholson, zou de arme oude man waarschijnlijk zeer zwaar gestraft worden.

— Zij zijn toch niet langs den hoofdweg vertrokken? vroeg Raffles op doffen toon. Ik kom zooveer van Londen en in dat geval had ik den troep moeten passeeren.

— Neen, mijnheer, zij zijn langs de binnenwegen getrokken, omdat zij de hoofdwegen niet mogen begaan.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, mijn vriend, zeide Raffles.

Het volgend oogenblik had hij het bierhuis weder verlaten en zich bij de anderen gevoegd, die vol ongeduld op hem wachtten.

— Zij zijn naar Londen vertrokken, zeide hij op korten toon.

En daarop voegde hij er, alleen voor Charly verstaanbaar, aan toe:

— Men heeft ons gesprek met den ouden zigeuner afgeluisterd.

Charly verschrikte hevig, maar hij liet daarvan op zijn gelaat niets blijken.

— Wat zullen wij dan nu doen, Mylord? vroeg Dick, terwijl hij Raffles vragend aanzag.

— Er schiet niet anders op over dan dat wij naar Londen terugkeeren, mijn vriend! Wij kunnen hier niets meer uitrichten!

— Zou er op het terrein van het kamp geen enkel spoor meer te vinden zijn? vroeg Charly.

— Wat zou er te vinden zijn? vroeg Raffles mistroostig. Er is geen stukje hout achtergebleven, niet het kleinste snippertje doek, alles is zoo kaal, alsof het door sprinkhanen bezocht was geweest.

— Laat ons toch maar eens probeeren, meende Charly.

— Nu, ik wil je zin doen, zeide Raffles schouderophalend. Henderson, pas op den wagen — wij keeren aanstonds terug!

De drie mannen liepen over den smallen dam, die den greppel voor een deel vulde en bereikten zoo de kampeerplaats.

Aanstonds begonnen zij met groote zorgvuldigheid het terrein af te zoeken.

Zij raaptten alle losse steenen op, in de ijdele hoop, dat de oude man de gelegenheid had gevonden een aantekening te maken, bewogen door wie weet welke geheime drijfveer, en zochten rond als jachthonden, die een haas achtervolgden.

Plotseling slaakte Charly een luiden kreet.

Hij stond stil voor een vrij dikken boom en wees triomfantelijk op een klein stukje papier, dat met een speld in den bast was gestoken.

Het was bedekt met eenige snel met potlood gekrabbelde letters en bevatte deze woorden: „Miss Barrister is opgesloten in een huis van de Hamptonstreet, het derde van de Thames Lane, naast een wijnhuis.”

Het waren maar weinige woorden, maar zij verwekten innige vreugde bij de drie mannen, die ze lazen.

Raffles klapte Charly op den schouder en zei vrolijk:

— Mijn waarde Brand, ik erken, dat ik je zooveen groot onrecht heb aangedaan. Gij bespaart ons zeer veel werk!

— Door wie zouden deze woorden geschreven zijn, denkt gij, Mylord? vroeg Dick, wiens oogen vol tranen stonden.

— Misschien heeft de oude man gelegenheid gevonden een der kinderen, die waarschijnlijk veel van hem houden, het briefje in de handen te drukken met bevel het in een boom vast te prikken, zoodra de troep zich op weg zou hebben begeven; waarschijnlijk dat het toeval het wel in handen zou spelen van een straatjongen of een zwerver, die het wel aan de politie ter hand zou stellen. Het verheugt mij, dat het niet de politie is, maar dat wij zelven het vonden! Wat dunkt u, mijnheer Sheppard, zullen wij veel tijd laten verloren gaan met ons te overtuigen of dit briefje waarheid spreekt?

— Laten wij aanstonds naar de Hamptonstreet rijden, Mylord! riep de jonge man vol vuur uit.

— Nu, gij zijt iemand, die van aanpakken houdt, zeide Raffles glimlachend. Overigens, in uw geval zou ik waarschijnlijk evenzoo gehandeld hebben!

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Over een uur zal de duisternis gevallen zijn, en dat kan niet anders dan ons plan te stade komen. Wij zullen eerst onze maag verzorgen, daar men dergelijke dingen nooit hongerig moet ondernemen, en dan zullen wij eens zien wat vier vastberaden mannen vermogen! Ik maak er u echter opmerkzaam op, mijn waarde Dick, dat het noodig zal zijn ons uiterlijk een weinig te veranderen! Kent gij Hamptonstreet?

— Ik heb er nooit van gehoord!

— Het is een straat in een der misdadigste buurten van Londen! En ik verzeker u, dat wij, zooals wij thans gekleed zijn, geen honderd stappen in die buurt zouden doen, of het zou een mijl in het rond bekend zijn!

— Welnu, Mylord, dan vermommen wij ons! riep de jonge man uit! Gij zijt zoo bekwaam — ik ben zeker dat gij dat wel kunt!

Charly moest zich omdraaien om de proestbui te verbergen, die hem ondanks den ernst van den toestand overviel, en ook op het gelaat van Raffles vertoonde zich een flauwe glimlach, die echter aanstonds weder verdween.

— Ik zal het in ieder geval probeeren, waarde Dick, zeide hij. In mijn woning heb ik nog wel een of andere vermomming van een apachenbal! Wij zullen nu het volgende afspreken. Wij zetten u even af aan uw eigen woning, waar gij u het noodige verschaft — en vooral uw revolver en een stevig boksijzer of ploertendoeder niet vergeet! Dan rijdt gij met ons mede naar de villa in Regentstreet en gebruikt daar het middagmaal bij ons — wij zullen daar dan tevens ons veldtochtplan opmaken.

De drie mannen stapten weder in de auto en Henderson kreeg zijn instructies.

Toen de reis reeds eenigen tijd geduurd had, zeide Raffles half voor zich heen:

— Die arme oude zigeuner! Kunnen wij hem aan zijn lot overlaten? Neen, dat kunnen wij niet! gaf hij zich zelf ten antwoord, terwijl zijn oogen van woede en verontwaardiging schitterden.

— Ik had diezelfde opmerking willen maken, Edward, zeide Charly. De arme oude man zal misschien een vreeselijke straf moeten ondergaan!

— Dat vrees ik, hernam Raffles zachtjes. Welnu, nu wij den avond toch zoo aangenaam denken door te brengen, zullen wij tegelijkertijd eens aan onzen vriend den zigeuner denken!

— Kan ik u daarbij soms ook behulpzaam zijn, Mylord, vroeg Dick gretig.

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Neen, mijn waarde Dick, ik vrees dat dit een zaak is waarbij wij uw hulp kunnen ontberen! Als gij Lizzy gered hebt, zult gij wel aan andere dingen denken!

Intusschen snelde de auto met den grootsten spoed over den breeden straatweg naar Londen terug, waar zij aankwam toen de schemering begon aan te breken.

Dick werd aan zijn woning afgezet en voorzag zich daar van eenige oude kleedingstukken, een rooden halsdoek en een paar afgedragen schoenen, die hij in een valies pakte en in de auto zette.

Het middagmaal in de kleine eetzaal van de villa verliep onder drukke gesprekken, waarbij vooral de beide jonge lieden aan het woord waren, daar Raffles weder tot de stilzwijgende bui was vervallen, die hem reemalen onverwachts overviel.

Hij luisterde glimlachend naar het gesprek, zonder zelf veel te zeggen.

Het was half negen, toen de drie mannen, behoorlijk vermomd en stevig gewapend, de villa verlieten, ditmeel echter niet door de kleine tuinpoort, daar het toch donker was. Zij riepen een huurauto aan en een oogenblik later waren zij op weg naar de Hamptonstreet.

HOOFDSTUK IX.

Ontmaskerd.

Het was zachtjes begonnen te regenen, toen de vier mannen — want Henderson had zich ook bij hen gevoegd, de huurauto verlieten even voor het begin van de beruchte buurt en den chauffeur zijn instructies gaven.

Raffles kon er van op aan, dat hij ze zeker trouw zou nakomen, want hij had hem een fooi beloofd, die den man van plezier had doen grijnzen.

Tot zijn verbazing moest Dick Sheppard zien, dat Lord Aberdeen in deze buurt even goed den weg scheen te kennen als in de deftige straten in de buurt van de Regentstreet.

Hij aarzde ten minste geen oogenblik, maar liep recht door, zonder iemand naar den weg te vragen.

Nu en dan glinsterde het donkere water van de Theems, als zij voorbij de nauwe stegen kwamen, die er op uit liepen.

Eindelijk stond Raffles stil op den hoek van een klein, morsig en zeer oud pleintje, dat zoo kon zijn weggelopen uit een der romans van Charles Dickens.

De huizen waren smal en schenen zich slechts met moeite overeind te houden.

Vage gedaanten slopen als spinnen snel over het plein.

Fluisterend begon Raffles:

— Wij staan nu juist tegenover de Hamptonstreef — Thames Lane is de derde dwarsstraat van dit pleintje af gerekend. Wij zullen onze horloges zeer nauwkeurig gelijk zetten en dan afzonderlijk ons naar het huis begeben, ten einde geen argwaan te wekken. Wij moeten zorgen, dat wij ons juist om negen uur voor het huis bevinden. En denk er om — niet veel praten met nieuwsgierigen, maar ze onmiddellijk tegen den grond slaan.

— Maar hoe zullen wij binnen komen? vroeg Dick fluisterend.

— Oh — de deuren in deze buurt staan gewoonlijk open! antwoordde Raffles met een vaag glimlachje, dat alleen door Charly werd opgemerkt. En nu op weg! beval hij.

Het troepje der vier havelooze mannen ging uiteen. Er verlieten eenige minuten.

Toen Dick Sheppard voor de deur van het huis aan-

kwam, vond hij daar Raffles reeds.

— Was de deur open, Mylord? vroeg hij op zachten toon.

— Zooals ik wel dacht, antwoordde Raffles onverschillig. Ik heb mijn voet tusschen de reet zoodat zij niet meer gesloten kan worden.

Hij had ternauwernood uitgesproken, of Charly en Henderson voegden zich achtereenvolgens bij hen.

Het volgende oogenblik waren de vier mannen doot de deur verdwenen, alsof zij door den grond waren verzonken.

De bestijging van de trap begon, en alweder maakte Dick bij zichzelf de opmerking, dat zijne Lordschap al bijzonder zacht liep voor een man op zijn leeftijd.

Ook zijn secretaris scheen deze hoedanigheid te bezitten.....

Hij zelf deed alle moeite zijn schreden zooveel mogelijk te dempen, door aan den zijkant van de treden te loopen.

Zoo bereikten zij de eerste verdieping.

Hier stonden zij even stil om te luisteren.

Maar plotseling hief Raffles het hoofd op.

Zijn scherp gehoor had het geluid van ruwe stemmen opgevangen, die boven in het huis klonken.

Hij wenkte de drie mannen hem te volgen en de beklimming van de trap werd voortgezet.

Het was hier overal zoo donker, dat Raffles genoodzaakt was geweest zijn electrische zaklantaarn op halve kracht in werking te stellen.

Eindelijk bereikten de vier klauteraars de bovenste verdieping van het huis.

Het geluid van de stemmen was nu zeer duidelijk hoorbaar.

Het kwam klaarblijkelijk uit een vertrek, onder welks deur men een heldere lichtstraal gewaar werd.

Allen stonden stil.

Raffles wees op de deur en zeide toen zachtjes:

— Hier moet het zijn. Houdt uw revolvers gereed.

Hij trad op de deur toe en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Eenige oogenblikken bleef hij in gebukte houding staan.

Toen richtte hij zich weder op en voegde zich weder bij de anderen.

— Zij zijn slechts met hun achten, zeide hij op minachtenden toon. En de oude zigeuner zit in een hoek, gebonden en wel. Hij wacht zeker zijn vonnis af.

— En Lizzy? vroeg Dick op heeschen toon.

— Ik zie haar niet, maar er is nog een deur in het vertrek — daar achter zal zij zich wel bevinden. En nu opgelet — als ik de hand opsteek werpen wij ons allen tegelijk op de deur, want ik bemerk dat zij op slot is gedraaid.

De vier mannen grepen hun revolvers.

Raffles' hand ging omhoog.

De vier lichamen bondsden met geweld tegen de zwakke deur.

Een luid gekraak deed zich hooren, overstemd door het woest gebrul van de verraste bandieten, de deur bezweek, en de vier bevrijders stormden binnen.

Een der schurken trachtte de hanglamp stuk te slaan, maar Henderson was hem voor.

Hij greep den kerel als een kind om het middel en smakte hem met zooveel geweld tegen den vloer, dat hij bewegingloos bleef liggen.

Twee andere bandieten werden op de geliefkoosde wijze van den reus met de hoofden zoo onzacht tegen elkander gekwakt, dat zij als zoutzakken tegen elkander ploften.

Binnen enkele seconden waren aldus drie mannen buiten gevecht gesteld.

Maar ook Dick Sheppard liet zich niet onbetuigd.

Hij had een der schurken met de kolf van de revolver zoo hard op het hoofd geslagen, dat de kerel bewusteloos neerstortte.

Een ander probeerde van zijn revolver gebruik te maken, maar een van Raffles' welbekende vuistslagen tegen de kin gleed hem om en om buitelen.

De verrassing was zoo snel in haar werk gegaan, dat nauwelijks vijf minuten later de strijd geheel in het voordeel van de aanvallende partij beëindigd was.

De twee bandieten die nog min of meer uit hun oogen konden zien en tamelijk wel wisten dat zij bestonden, zaten in een hoek op den grond en keken als wezenloos om zich heen, niet begrijpende dat vier sterfelijke menschen in zulk een korten tijd meester van het slagveld waren geworden!

Maar reeds voor dit een feit was, had Dick met een paar geweldige trappen de tusschendeur verbrijzeld, waarachter hij de luide kreten van een vrouw hoorde,

Eenige seconden later lagen de geliefden in elkanders armen.

De touwen waarmede de oude Barrister op een stoel was vastgebonden werden eveneens doorgesneden en met tranen van dankbaarheid in de oogen, trad hij op Raffles toe, dien hij ondanks zijn vermomming aanstonds herkend had en drukte hem innig bewogen de hand.

— Gij kunt mij later danken, mijn vriend, zeide Raffles glimlachend. Er zijn thans andere dingen te doen! Gij kunt toch zeker wel een revolver hanteeren?

— Zeker, Mylord!

— Neem dan dit wapen — men zal ons misschien niet ongehinderd laten vertrekken.

Raffles bleek goed gezien te hebben, want aanstonds werd het in het dievenhuis levendig.

— Alle electriche lantaarns op! beval Raffles.

Het volgende oogenblik verlichtten vier electriche zaklantaarns het portaal en het trappenhuis daghelder.

De vijf mannen namen den ouden Zigeuner en het bevrijde meisje in hun midden en daalden de trap af, met de revolver in d'vuist.

Wel vertoonde zich hier en daar een dreigend geblaas, maar de tegenpartij was te sterk en de eigen troepen waren op dit oogenblik te veel verspreid!

Zonder een schram bereikte het kleine troepje de straat en ijelde naar de huurauto, die nog steeds stond te wachten.

Toen allen waren ingestapt, riep Raffles den chauffeur toe:

— Naar Pall Mall, chauffeur, het huis van mijnheer Sanderson, en rijdt wat je rijden kunt. Denk om de fooi!

De chauffeur scheen er inderdaad goed aan te denken, want de auto vloog met geweldige vaart door de straten der hoofdstad.

Een uur later hield zij stil voor het prachtige huis van James Sanderson.

Raffles belde aan en bracht den verbluften, grijzen bediende met enkele woorden op de hoogte van het geval.

De man glimlachte en liet allen in een ontvangstsalon, waarop hij de komst van Raffles ging aankondigen.

Niet zonder verbazing zagen James Sanderson en zijn vrouw den laten gast in zijn afgedragen kleederen binnentreden.

— Neen — het is geen carnavalsgrap, mevrouw, zei

Raffles glimlachend, al heeft mijn komst ook een blijde oorzaak!

Hij vestigde zijn oogen op het jonge meisje met het zwarte haar en de blauwe oogen, die in een hoekje bij den haard een boek zat te lezen en nu langzaam was opgestaan, als aangegrepen door een voorgevoel, waarvan zij zich den aard niet kon verklaren.

— Dit is immers uw dochter? vroeg Raffles langzaam.

De oude Sanders knikte.

Raffles trad op het jonge meisje toe en nam haar bij de hand.

Zij was in avondcostuum gekleed, en haar wijde mouwen reikten tot even boven den elleboog.

Raffles streek een van die mouwen vlug op, maakte zijn vinger met wat speeksel nat en wreef er snel eenige malen mee over het litteken, dat even boven den elleboog zichtbaar was.

Het verbleekte — en was verdwenen!!!

Met een ruk trok de indringster haar hand terug en wierp Raffles een vlammen blik van haat toe.

Zij wierp het boek in een hoek en siste:

— Wij spreken elkander nog wel!

Daarop wilde zij het vertrek verlaten.

Maar zij was niet vlug genoeg.

Raffles snelde haar achterna en greep haar bij den arm.

— Een oogenblik, jonge dame, zeide hij op gemaakt vriendelijken toon. Ik zie daar dat gij eenige juweelen om den hals draagt die niet geheel en al zonder waarde zijn! Zoudt gij zoo goed willen zijn ze aanstonds af te leggen?

Bevend van woede gehoorzaamde de bedriegster.

— En nu die ringen — dien armband — dat gouden taschje — die fraaie haarnaalden — zoo, nu is het genoeg! Nu kunt gij gaan, maar ik zal den bediende verzoeken u op den voet te volgen, totdat de deur achter u gesloten is. En ik laat u slechts ongestraft gaan, omdat ik geloof hiermede in den geest van mijnheer Sanders en zijn echtgenoot te handelen!

Het waardige echtpaar had zwijgend en met bleek gelaat toegekeken.

Zij knikten toestemmend en de indringster verliet met gebogen hoofd het vertrek, terwijl de inmiddels gewaarschuwde bediende haar in de gang opwachtte.

Zoodra de deur achter haar gesloten was, hernam Raffles glimlachend:

— Ziezoo — nu is de valsche dochter weg. Als gij de echte wilt zien — begeef u dan naar den ontvangstsalon! Ik heb hier voor het oogenblik niets meer te doen, maar morgen hoop ik te komen informeerden hoe de kennismaking u bevallen is!

De volgende aflevering (No. 254) bevat:

Een huwelijk met hindernissen.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRÖDER (BARBAROSSA) en C BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25,

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke
De Oorlogsspion.
Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.
36 nummers.
In prachtige omslag 10 cents per nummer.
België's verwoesting.

Achter de Schermen.
Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.
10 nummers — 10 cents per nummer.
Prachtige omslag.
Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandeh

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

